

ZÁPAS

O DUŠI

20

ÚNOR
1992

OBSAH

Nebojte se života	1
Co od nás Bůh očekává	2
Dnešní křesťanství	8
Z křesťanského světa	11
Přečetli jsme za Vás	13
Toxická víra	14
Ekvádor mezi nebem a zemí	16
Oceně vztahů	21
Demokracie diskuse a důkazy	23

zaběhnuto. V Československu se jistoty také zhroutily, ale vše ostatní, celá infrastruktura dobře nefungovala a nefunguje. Ale zato vy umíte česky a slovensky, my jsme vyráželi jen neurčité členy divných jazyků.

Tehdy jsem nebyl křesťan a vzpomínám si, že jsem v Rakousku stál jógínsky na hlavě, aby se mi prokřivil mozek, protože byl starostním odkrivený. Měl jsem obavy o své rrok a dva roky staré batolíci se syny. Tehdy jsem si neuvědomoval, že Pán Bůh má pro nás připravenou cestu, kterou vydláždila jeho milost a ne jen naše snahy. Prostě, postaral se o nás, a jak dobré. Tepřve o mnoho let později jsem se v bibli dočetl a plně uvěřil, že se o své životy nemusíme obávat. Když bylo moje dobré místo u olejářské společnosti ohořzeno, protože se naše nerentabilní pobočka v podstatě zrušila, přežil jsem. Z 1600 zaměstnanců zůstala pouze stovka. V kanceláři jsem měl vyvěšené tyto verše, které jsem si vrýval do svého malověrného srdce:

◆ Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neníčí mol ani rez a kde zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Mt 6, 19-21)

◆ Proto vám pravím (Ježíš): Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohledte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, neskliká do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoha cennější? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojoval? A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lili, jak rostou: nepracují, nepředou - a praví vám, že ani

NEBOJTE SE ŽIVOTA

Tím, čím dnes prochází téměř každý Čech a Slovák, v podstatě prošel každý emigrant, když opustil své jistoty v Československu. A protože skoro každému z vás se dnes pod nohama drolí jistoty, příznejme si, že jste teď všichni ve vlastní zemi takoví emigranti, jako jsme byli my v cizině před nějakými dvacetí lety. Snad je to i horší, protože nám se sice jistoty zhroutily, ale přistěhovali jsme se do zemí, ve kterých vše ostatní bylo dobře

2. ZÁPAS O DUŠI

Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malovérni? Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jist? Co budeme pit? Co si budeme oblékat? Po tom všem se sháněj pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Mt 6, 28-34)

Ano, tohle vše jsem si vrýval znova a znova do svého srdce. Všimněte si, že v bibli je všechno jinak. Člověk, tedy pohan, se nejprve shání po živobytí. Věřte, jsem zdrcen, když doma z 95% a více neslyším o ničem jiném než o shánci po živobytí. Opravdu, neexistuje jiné téma? V autobuse, na ulici, v rodině. Je mi z toho nanic. Vždyť Bůh vidí, po čem naše srdce touží! Co budeme jist? Co budeme pit? Co si budeme oblékat? Po tom všem se sháněj pohané. Připomeňme si biblické verše:

◆ Je psáno: *Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.* (Mt 4, 4)

◆ *Neboť všechno, co je na světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost, kdo však ční vůli Boží, zůstáva na věky.* (1J 2, 6-7)

Náš ekonomický, státní a morální problém vězí v našem individuálním pohanství. Nenamouvejme si, že jsme křesťanský národ. To si jen myslíme. Docházka do kostelů a shromáždění z nás křesťany neudělá. Ani naše historie z nás křesťany neudělá - vždyť naše historie je řetězec pohrom způsobený kulturním křesťanstvím, na něž se odvoláváme skrze tak zvané "křesťanské dědictví". Kdybychom byli křesťany, potom by naše rozhovory v autobusech a v rodinách neměly pohanské téma "Co budeme jist, pit a do čeho se budeme oblékat?". Naše rozhovory by nejprve hledaly Jeho království, tedy Boha, Boží království, protože vše ostatní by nám bylo Bohem přidáno. Jestli by tomu tak nebylo, pak bible lže. Největší Boží přikázání je - milovat budeš svého Boha celým srdcem,

myslí a duši. Tohle je větší přikázání než nezabiješ! Kdo však toto přikázání plní? Slyšíte v autobusech o lásce k Bohu, nebo o strachu o živobytí?

Odpověď na výzvu "nebojte se života" je biblicky velmi jednoduchá. Hledejte-li nejprve Boží království - nemusíte se o nic strachovat, protože vše ostatní vám bude přidáno. Láska k Bohu je přičina, Boží požehnání je účinek. Boží požehnání v žádném případě neznamená lenost. Bojíme-li se o živobytí a na Boha zapomínáme, potom se bojíme oprávněně, protože jednáme - jak bible říká - jako pohané. Chceme totiž vybudovat na zemi dočasné nebe, kde je teplo a pohodlí, a o věčné nebe s Bohem ani nestojíme.

Stavějme na skalnatých základech Krista. Nestavějme na písčité kuřavce našeho humanismu. Život zakotvený vírou v lidské schopnosti je plný strachu především o ztrátu požitků ovládaných pěti smysly. A o ty můžeme přijít kdykoliv. Bez Krista totiž ani neznáme a nežijeme plný život.

-pst

CO OD NÁS BŮH OČEKÁVÁ?

Většina věřících ví, co očekává od Boha, ne všechni však přemýšlejí o tom, co Bůh očekává od nich. Nemůžeme být jenom nedělními křesťany a zbytek týdne si dělat, co se nám zlíbí. Co od nás Bůh očekává, je pro Boha a náš duchovní růst nesmírně důležité. Vždyť podle našeho ovoce nás svět rozezná od sebe sama. Křesťan je nové stvoření, vždyť si jej Kristus vnitřně přebudoval pro sebe.

Křesťan musí znát Boží vůli. Tolik křesťanů pobíhá bezhlavé a hledá, co a jakou službu pro ně Bůh přichystal. Mnoho křesťanů má pocit, jako by jim Bůh svoji vůli skryval. A když už už začínají nalézat svoji službu, tak čekají, že uslyší přímo z nebe "příhořívá, příhořívá" a to "hoří" ne a ne. Proto tolík křesťanů sedí nečinně zasněno a zadumáno co dělat, čeho se chopit, jak být prospěšný ostatním, jak sloužit Bohu. Někteří čekají, až budou mít damašské vidění. Jiní Boží úkol

pro sebe moc nehledají ze strachu, že by Boží vůle mohla být případně v rozporu s jejich osobní vůlí. Tolik křesťanů si myslí, že služba Bohu znamená poustevnický život mnicha nebo jeptišky, zbavení se všech radostí - hudby, jídla, kamarádů, smíchu... Jiní si myslí, že když nebudou Bohu sloužit, pak je Bůh potrestá, něco zlého se jim přihodí, udeří nemoc, někdo umře... Další slouží tak, že běží křesťanský maraton jen tak, nejvýš pro zeleznow medaili, bronzová medaile je pro ty moc pilně. Stříbrná a zlatá je pro náboženské fanatiky a těm přece nemůžeme být. Co by tomu řekli ostatní soudní lidé? Prostě, Pánu Bohu se mnoho křesťanů vyhýbá, protože Pán Bůh je kazirodost, jak se mnozí domnívají, a proto raději slouží vlažně nebo vůbec ne. Lidé s tímto názorem se bojí Boží vůle, protože jsou přesvědčeni, že je Bůh připravil o jejich světské štěstíčko, které by museli obětovat. A tak se stále setkáváme s otázkou: Má vůbec pro nás Bůh připraven osobní plán? Můžeme se dozvědět, co pro Boha konkrétně udělat?

Začneme uvažovat docela selsky. Jestliže má Bůh pro nás připraven plán, tak nám jej určitě chce sdělit. Ovšem, nečekejme, že nám pošeptá do ucha - chlapče, vem si za ženu Andulku, nebo Andulku, vezni si za muže Jiříka. Bůh nám ani nepošeptá - pane Vondráčku, chci, abyste šel na bohosloveckou fakultu a vystudoval na kazatele. Pán Bůh mi nikdy nepošeptal do ucha, abych psal a připravoval rozhlasové pořady a vydával časopis. Vždyť jsem u maturity z češtiny málem propadl a zachránila mne čtverka, neboť během posledního maturitního roku pětky, čtyři minus a ubrečená orodující maminka byly na denním pořádku. Když jsem četl, tak mne učitelé ještě v deváté třídě přezdívali "kuňka". Pán Bůh mi nikdy výslovně neřekl, co mám studovat, nikdy jsem jeho hlas zvukově ani vnitřně v hláskované češtině ani angličtině neslyšel.

Kde tedy najdeme Boží úlohu pro každého křesťana? Kde jinde než v bibli! Někteří si teď myslíte, tam jsou přece jen všeobecnosti. A to je přesně to, o co jde! Umíte si představit, jak by byla bible tlustá, kdyby v ní byl výslovný návod pro Andulku až si vezme Jiříka? Kdyby tam bylo napsáno - Pavle, chci,

abyš byl hlasatelem Slova v HCJB v Quitu, tak už by v bibli nezbýlo místo pro vaše úkoly, protože ten můj úkol je přece ten nejdůležitější... Věřím, že Boží vůle je v úplnosti zjevena v bibli osobně každému věřícímu. Kdyby nebyla, potom bychom mohli dělat, co bychom chtěli. Navíc, Boží vůle je v bibli znamenána výslovně, matematici by řekli explicitně. A tak projedme Boží biblickou vůli. Držte se pevně, aby vás to, co po nás Bůh chce, nepřekvapilo a neodfouklo!

Dovolte mi, abych vás ještě jednou trochu napínal. Zastavme se na chvíli u Petra, který nás ve svém druhém dopise jasně uvádí do Boží vůle. Petr varuje, že na světě budou lživí proroci, které nazývá "studně bez vody" a "psi, kteří se vracejí ke svým zvratkům". Studna bez vody a pes lžající své zvratky je jako ten, kdo popírá dvě základní učení Božího slova.

Za prvé: odpadlík a lživý učitel popírá božství Ježíše Krista, popírá Pána, který jej vykoupil -

◆ *V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci, tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou zádušně zavádět zhoubné nauky a budou popírat panovníka, který je vykoupil.* (2Pt 2, 1)

Za druhé: lživý učitel popírá druhý příchod Pána Ježíše Krista -

◆ *Přede vám chci říci, že ke konci dnu přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachte, a budou se posmívat: Kde je ten jeho zasněbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.* (2Pt 3, 3-4)

Lživý učitel, stejně jako nevěřící, vyhlašuje: "Kde je ten Kristův příchod? Kde?" Jak to, že si pro nás nepřichází? Vždyť už se neukázal 2000 let!" Tito lháři uvažují jako evoluční, že svět nebyl a nebude postižen překotnými pohromami, že se vše mění jen poznenáhlou, evolučně, nebo vůbec ne, protože od stvoření vše zůstává jak bývalo. Taková logika je stejná, jako by říkali - nikdy nezestárnu, nikdy neumřu, protože jsem nikdy starý ani mrtvý nebyl. A Petr je dále uveduje:

◆ *Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul.*

4 ZÁPAS O DUŠI

Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebude zničena ohněm. Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (2Pt 3, 5-7)

Petr vlastně říká - zapomínáte na potopu. Předpotopní záležitosti plynuly normálně, lidé se ženili, pracovali a náhle přišla potopa, která zničila vše. A podobně, i když dnes vše vypadá normálně, bez překotných změn jako před potopou, přesto přijde den, kdy bude vše vypáleno ohněm. To, že Bůh ještě drasticky nezasáhl, nedokazuje, že je bezmocný nebo bez zájmu, protože

◆ Pán neotáli splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání! (2Pt 3, 9)

První a nejdůležitější Boží vůle pro každého, pro vás i pro mne, pro všechny lidí je: aby nikdo nezahynul, aby všichni dospěli k pokání. Pokání je obrat od světského způsobu k Božímu způsobu života. Nejprve se kajeme, litujeme, snad i tečou slzy, ale lítost nestačí, protože stavu po lítosti, po kání, se říká "pokání". Lítost nad vlastní lží a pokračování ve lhaní je jen kání, ne pokání. Pokání není jen kající emocionální výlev, tím přece prošel i Jidáš. Pokání je to, co nastane po kání, tj. praktický obrat - například přestat lhát. Proto máme tolík "křesfanů", kteří ronili slzy nad svými hřichy, ale k Bohu se neobrátili a jsou v nejlepším případě pouze nedělními návštěvníky sborů. O bibli raději ne-přemýšlej, Boží slovo nestuduj a svojí víru, dá-li se takový vztah k Bohu vírou nazvat, nosí v hloubce svého soukromí, aniž by o ní komukoliv řekl. Ani samotná Boží láska bez skutečného pokání člověka neuspokojí. Jen skrze pokání vznikne trvalá láska ke Kristu a oddanost našemu Pánu. Bůh neotáli se svým druhým příchodem, protože chce, aby co nejvíce lidí bylo zachráněno od věčných muk v hořícím jezeře a v izolaci od Boha.

Pavel to potvrzuje:

◆ To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. (1Tm 2, 3-4)

Boží vůle pro vás i pro mne, Boží vůle čislo jedna a nadevším je, abychom byli spaseni pro Něho, protože se z nás chce těšit jako ženich z nevěsty. Jestliže jenom klopý-

táme v našem tzv. křesťanském dědictví a sem tam prohodíme jen tak nějakou modlitbu a nikdy jsme nepadli na kolena k úpatí kříže a nikdy jsme se osobně nestrelili s Ježíšem Kristem, potom nejsme ani na počátku Boží vůle, kterou pro nás přichystal. Bůh nemá ten nejménší důvod, aby nám zjevil cokoliv dalšího ze své vůle, jestliže nesplňujeme tu nejzákladnější kvalifikaci Božího zaměstnance, totiž - osobní spasení.

◆ (Ježíš) Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všecky venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. (J 10, 3-4)

Aby nás Bůh vedl ve své vůli, musíme být spaseni, musíme být jeho. Bez Krista jsme cizinci v Božím vesmíru. V Kristu začíná Boží vůle, kterou Bůh přichystal pro své.

◆ Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkazovali mu (Ježíšovi), aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup, řekli mu: "Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě." Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji bratři?" (Mk 3, 31-33)

Co byste si mysleli, kdyby vám někdo, o kom bezpečně víte, že zná své příbuzné, odpověděl: "Kdo je má matka a moji bratři?" Osobně bych si myslel, že kdo se takhle ptá, je v pokročilé skleróze jako můj dědeček, který se ve svých 90 letech zeptal mého otce, tedy svého syna, kdo jsi ty?

◆ (Ježíš se) rozhlédl po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři!" (Mk 4, 34)

Nehrklí by ve vás, kdyby se vám Kristus podíval do očí a řekl - hle, ty jsi můj bratr, ty jsi moje matka? Nejspiš bych zrudl, podíval se na ostatní a řekl bych: "Kdo, já?" Až se mi zdá, že bych se rád z takové zodpovědnosti i vyzul. Ale Pán Ježíš svůj výrok a chování upřesnil nad jakoukoliv pochybnost.

◆ "Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka." (Mk 3, 35)

Pán Ježíš v podstatě řekl, že jestliže chceme být jeho nejbližšími příbuznými, jestliže chceme být pro něho tak vzácní jako jeho matka Marie, k jejíž úrovni nás přirovnává, tak musíme činit Boží vůli. Jestliže tento princip obrátíme, znamená to, že kdo chce činit Boží vůli, kdo je uzpůsoben činit Boží vůli,

musí být nejprve Ježíšovým bratrem, sestrou i matkou. Hledáte-li Boží vůli, co byste měli pro Boha dělat? Ježíš se vás nejprve ptá - jste vůbec mými příbuznými? Apoštol Jan řekl:

◆ Nemilujte svět ani to, co je na světě. Milujete-li kdo svět, lásku Otce v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk, a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí, i jeho chtivost, kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (J 2, 15-17)

Kdo tedy zůstává na věky? Ten, kdo činí Boží vůli. Kdo pomíjí? Ten, kdo žije pro svět. Ten, kdo si zakládá na schopnostech, majetku, postavení, titulech, vzdělání a vzhledu, ten je ze světa a všechny jeho třásně i s ním pomíjí, a obraci se v prach. Není nic špatného na schopnostech, vždyť potřebujeme schopné křesťany. Není nic špatného na penězích, vždyť i rozpočet naší stanice jde do miliónů dolarů ročně. Není nic špatného na postavení, vždyť křesťané potřebují lidí na rozhodujících místech. Není nic špatného na vzdělání, vždyť kdybych byl negramotný, ne-napsal bych tuto úvahu. Není nic špatného na dobrém vzezení, vždyť krásu stvořil sám Bůh. Rozumějte, tyto věci jsou nám dány Bohem a je po nich veta v okamžiku naší fyzické smrti, protože nemají trvalou hodnotu, ale pomíjivou. Žít a ospravedloňovat náš životní smysl pomíjivými světskými hodnotami je to, co nás ztotožňuje se světem. Jestliže se vzhližíme ve vzdělání, postavení, krásce, penězích, jestliže tyto věci jsou první, z nichž vše ostatní v našem životě vyvěrá, tak jsme světáci a ne Kristovi příbuzní. Jsme veskrze nezpůsobilí činit Boží vůli.

Boží vůle je, abychom byli spaseni, abychom byli v Kristu a teprve potom můžeme činit jeho vůli. K tomu, abychom činili Boží vůli, potřebujeme určité předpoklady.

Nemůžeme být mdlí rozumem, vždyť nás Bůh tolíkrt vyžívá, abychom přemýšleli! Nemůžeme být otrhaní, neholení a páchnout špinou, vždyť Bůh přirovnává špinu ke hříchu. Nemůžeme být bez peněz, vždyť naše každodenní existence, bydlení, jídlo, ošacení, elektřina, telefon, cestovné, technické vybavení pro tuto práci stojí peníze. Nemůžeme být neschopní, vždyť plán evangelizace vy-

žaduje dobré organizátory. Ale všechny tyto nutné "technologické a logistické" nástroje jsou druhofádě, a jsou až určeny našim vztahem k Bohu, protože je zaopatruje sám Bůh.

◆ Hledejte předeším jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6, 33)

Jestliže jsme nikdy plně neodevzdali svůj život Pánu Ježíši Kristu, nemůžeme nic očekávat od Boha. Bůh nám nic nedluží. Lidé tu-to pravdu často odmitají. Biblické učení spásy není příliš oblíbeno, protože stojí na přiznání hříchu. Proto je tolik lidí vzdáleno spásy a odmítají potřebu spásy, protože si namlouvají, že tak špatní zase nejsou. Jestliže nejsme spaseni a očištěni od našeho hříchu, v tom případě musíme přijít ke Kristu, protože Boží vůle je, abychom byli spaseni. Jestliže spaseni jsme, potom dobrou novinu o spásě musíme předat dalším v tomto umrajícím světu, protože Boží vůle je, aby i oni byli spaseni, aby nikdo nezahynul a všichni došli ke spásě.

Boží vůle tedy je: Nejprve, abychom byli spaseni my, a potom, aby byli spaseni naši bližní. Jestliže stále dumáte, co je Boží vůle, kterou vám Bůh připravil, vstaňte a zazvoňte u sousedů, a podlete se s nimi o Krista, vašeho Spasitele. Jak vás může Bůh použít k velkým věcem v budoucnosti, když nemáte dnes odvahu se k němu přiznat u vedených dveří?

Boží vůle je, aby nikdo nezahynul, ale aby všichni došli k obratu - pokáni. Může být Boží vůle vyjevena silněji a jasněji než tímto následujícím veršem?

◆ Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3, 16)

Opravdu, kdo se ptá po Boží vůli, kdo čeká, až mu Bůh něco pošeptá do ucha, patrně nezná, nebo nechce slyšet, co mu bible sděluje v té "nejpolopatističtější" nejvyšší expli-citní otevřenosti.

Druhou Boží vůlí je - buďte naplněni Duchem svatým. Jsme-li věřící, potom patříme do Boží rodiny a měli bychom znát Boží vůli. Jestliže ji neznáme, jsme pouze ne-informovaní? Jsme prostě a jednoduše hlu-

6 ZÁPAS O DUŠI

páci. Já vím, že bible tohle slovo nepoužívá, ale pojďme a přečteme si následující verš:

- ◆ Proto nebudte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně. (Ef 5, 17)

Nerozumnost je jenom eufemismus hlouposti. Nerozumné a nemoudré chování je hloupé chování. Opak rozumnosti a moudrosti je hloupost. Vždyť začátek biblické rozumnosti je bát se Boha a jen hlupák ve svém srdci říká - není Boha. Navíc, čekání, až Boží vůle zahřímí, až se nám ozve ze samotného nebe, je jen lelkování, protože předešlý verš říká:

- ◆ Nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. (Ef 5, 16)

Duch svatý v podstatě říká: slyšte nerozumní a nemoudří hlupáci, nepromarněte tento čas hledáním Boží vůle, která je tak jasná. A nebýt nerozumným hlupákem je vyšvětleno hned v následujícím verší:

- ◆ A neopíjejte se víinem, což je prostopášnost, ale naplnění budte Duchem (tj. Duchem svatým). (Ef 5, 18)

Tedy, první Boží vůle je - budte spaseni, druhá Boží vůle je - budte naplněni Duchem svatým.

Kolik křesťanů si zoufá, že jim Bůh nezjevil, jakou nevěstu či ženicha si mají vybrat, do jakého podnikání se mají pustit, jaké si mají zvolit povolání, a nebo jak si poradit s určitým problémem, kterých máme každý až až. A tak si říkají - Kde je Pán Bůh? Proč mne nechává na holičkách? Proč se mi nezjeví a nesvěř se mi s konkrétnimi instrukcemi? A otázka zase zní - jsou vůbec tito tápající křesťané naplněni Duchem svatým? Dnes kde kdo mluví o naplnění Duchem svatým.

Co to znamená - být naplněn Duchem svatým? V okamžiku, kdy jsme byli Bohem spaseni, přišel Duch svatý, aby se v nás usídlil. Neexistuje ani jeden spasený člověk, v němž by nesídlil Duch svatý. To by ani nebyl spasen, a bible sama to potvrzuje.

- ◆ Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. (1K 12, 13)

A přesto tolik křesťanů si myslí, že nemají Ducha svatého. Lidé se často modlí a sám říkám: "Bože, dej mi svého Ducha, abych..."

Nebo: "Dej mi více svého Ducha..." Bible však říká:

- ◆ Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jejž máte od Boha?...(1K 6, 19)

Cožpak můžeme Ducha svatého přijmout po kouscích? Když se zamyslíme nad svými modlitbami, tak s uzarděním zjistíme - a to znám z vlastní zkušenosti - že nejsou biblické. Například: "Bože, dej mi více lásky, abych..." A bible říká:

- ◆ A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5, 5)

Nebo se modlíme: "Bože, dej mi více milosti, bud ke mně milostivý." A bible říká:

- ◆ ...stačí, když más mou milost. Vždyť v slabosti se projeví má síla. (2K 12, 9)

Následující nebiblická modlitba je mi ušita jako na míru. Tolikrát jsem se už modlil: "Bože, posílни mne, dej mi odvahu a více síly..." A co mi říká bible?

- ◆ Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu. (F 4, 13)

Nebo: "Bože, ved' mne..." A Bůh si myslí - vždyť tě vedu, proč mě nenásleduješ? Proč prosíme o zmocnění, když bible říká:

- ◆ ...ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mi svědky v Jeruzáleme a v celém Judsku, Samařsku, až na sám konec země. (Sk 1, 8)

My křesťané si musíme uvědomit, že máme všechno a Petr to shrnul následovně:

- ◆ Všechno, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho Božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činý. (2Pt 1, 3)

Křesťané mají všechno, mají plnou výzbroj. A protože v nás přebývá Duch svatý, nemusíme prosít o více Ducha svatého, o více milosti, o více vedení, o více síly, protože všechny tyto schopnosti, které jsou nutné ke konání Boží vůle, už máme. A tolik křesťanů říká: "Kdybych jenom měl sílu udělat tohle nebo tamto." Co to blabolíme? Vždyť Pavel píše korintským:

- ◆ ...v něm (tj. v Kristu) jste i vy dosáhli plnosti. (Ko 2, 10)

Ano, v Kristu máme plnost, vlastníme vše, co potřebujeme ke službě. Tak na co čeká-

me? A teď se ptáte - tak o co máme žádat Boha, když jsme tak plně vybaveni? Jakub nám to napoví:

◆ *Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek a bude mu dána. (Jk 1, 5)*

Prosme tedy o moudrost, ne o Ducha, sílu, moc, lásku, milost, vždyť tyto věci už máme. A co máme, o to neprosíme. O dar nežádáme, za něj děkujeme. Tedy, Bože, děkuji ti za Ducha, děkuji ti za lásku, děkuji ti za vedení, děkuji ti za sílu, děkuji ti za moc, děkuji ti za milost, ale prosím tě o více moudrosti.

A protože máme Ducha, tak máme moc a sílu. Pán Ježíš to potvrzuje, když řekl - dostanete sílu Ducha svatého. Slovo "síla" v tomto verši je řecky dunamis. Uvědomujete si, že jste krácející dynamit? Na to asi namítnete, kdo, já? Vždyť já ani nepřskám ani neblblám, jak bych mohl vybuchovat? Ale Bible tvrdí, a má pravdu, že křesťan má všechno. Proč je tedy tolik křesťanů nečinných? Odpověď je jednoduchá - nemají rozbušku, která by explodovala a uvolnila moc, kterou mají. Tolik křesťanů je bezmocných jako komář, ač mají sílu lva. Ano, mají sílu lva, ale naplnění jsou komářím vědomím. A zde to je. Mít svatého Ducha, lví sílu, je jedna věc, a být naplněn Duchem svatým, uvolnit tuto lví sílu je věc druhá.

Ukažme si to na příkladu šumáku, kterým jsem se tak rád za mládí naléval. Šuměnka je koncentrát cukru, příchutě a uhlíčitanu. Dejme tomu, že představuje Ducha svatého. Voda ve sklenici představuje náš duchovní život. Máme šumák, máme vodu. Nevhodíme však šumák do vody, nikdy ze sebe neuvolní zkonzentrovanou energii a voda zůstane bez chuti, bez barvy, bez zápacu a bez bublinek, i když měl po kapsách tisíc šuměnek. V momentě, kdy šumák do vody vhodíme, rozpustí se, uvolní energii, prosákne vodou, která začne bublat, dostane barvu a chut. A podobně je to s Duchem svatým a námi. Jestliže v sobě "nerozpustíme" Ducha svatého, jestliže Jím nebudeme naplněni, pak i náš duchovní život bude bez chuti, bez barvy a bez bublinek. Oddáme-li se Mu, pronikne každou molekulou našeho duchovního života, kterým potom září, bublá,

chutná a vypadá jako Kristus. Kdybych měl šek na milión korun a neproměnil bych jej na hotovost, tak z něj němám pražadný prospěch, i když šek sám o sobě je koncentrát hotovosti. Aby byl šek proplaten, musím se v bance na rub podepsat. Stejně tak křesťané mají šuměnku, mají šek, ale neuvolní-li svým "ano", svým podpisem jejich sílu, tak se nic nezmění. Tedy, máme Ducha svatého, který jen čeká, aby v nás explodoval, který čeká jen na rozbušku naší oddajnosti, kdy Jej náš duchovní život do sebe pozře jako voda šuměnku, abychom byli naplněni a proměněni.

Každý věřící má Ducha svatého, ale jen někteří mu dovolí, aby je použil. Proto modlitby - Bože, dej mi více Ducha svatého - jsou nebiblické a nesmyslné. Máme všechno! Problém nevází v Bohu, že by nám odměřoval Ducha svatého po židibech. Pán Ježíš nám poslal celého Ducha svatého. Problém vází v nás, protože mu skrze naši vzpurnost nedovolíme, aby nás proměnil.

Velmi se mi líbí následující přirovnání, které jste už jistě slyšeli. Dejme tomu, že pianista řekne své rukavici - hraj na piáno! Nic se nestane, protože rukavice sama nemůže hrát na piáno. Ale když si ji pianista nemůže na ruku a začne hrát, prsty hýbou rukavicí a skrze klávesnice produkuje hudbu. Rukavice neříká ruce a prstům - ruko, ukaž mi, jak mám hrát. Rukavice neříká nic. Jen obtahuje prsty a tak jak prsty tukají, tak tuká i rukavice. Křesťan, kteří jsou naplněni Duchem svatým se stejně jako rukavice neptají a místo tápaní již něco dělají. Duch jimi už hýbe, protože jsou naplněni, protože mu dovolili, aby je použil.

Křesťané se pídi po svém duchovním daru a začnou se zaobírat sami sebou, začnou se analyzovat. Obyčejně, když se do sebe pohroužíme, jde to s námi od deseti k pěti. Nejhorší je, když se do sebe zadíváme a nevidíme ostatní. Biblické křesťanství je objektivní víra! Nebudeme jako členové všech nebiblických náboženství, kteří jsou subjektivní a zaobírají se sebou a tím, co smí a nesmí. Žijte život naplněný Duchem svatým. A když se ohlédnete zpět, co Duch skrze vás udělal za poslední rok, pak uvidíte, co je váš duchovní dar. Jestliže jste neudělali nic, pak

8 ZÁPAS O DUŠI

jste určitě nebyli použiti Duchem svatým, i když jej máte.

Každý den, celý život, děláme rozhodnutí za rozhodnutím, od snídaně k večeři, od vstávání k uléhání. A jestliže každé rozhodnutí odevzdáme oslavě Boha, potom nás Duch svatý ovládá, a práce na Boží vinici přináší úrodu.

◆ *Ať tedy jíte či pijete, či cokoliv jiného děláte, dělejte to ke slávě Boží. (1K 10, 31)*

Nejlepší příklad naplnění Duchem svatým je snad Petr. Vždy jsem se divil následujícím veršům a jaký mají smysl. Spiš mi připadaly jako provazochodecké vystoupení ve varietě.

◆ *Lod' byla daleko od země a vlny ji zmahaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel (Ježíš) k nim, kráčejí po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!" Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!" A on řekl: "Pojd!" Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!" Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?" (Mt 14, 24-31)*

Proč vůbec Petr na moře vyšel? Ze zkušenosti věděl, že je to nemožné. Viděl Ježíše a chtěl jej následovat, navzdory tomu, že všichni křičeli strachem. Následovat Pána Ježíše o vlastní vůli je zděšení provázené panickým křikem, stejně nemožné jako kráčení po moři. Voda často v biblické souvislosti symbolizuje lidstvo. Bůh nás vyžívá - pojďte ke mně! Nikdo však nemůže jít k Bohu, nemá-li odhodlání Jej následovat. Abychom se k Bohu dostali, musíme jej chtít následovat jako Petr, napříč rozbořenému moři, a napříč děsu, ke komu a jakou cestou a jakým způsobem jdeme. Cesta k Bohu, činění jeho vůle, když nás volá, je stejný zázrak a "nemožnost" jako kráčení po moři. Z této přírody si také musíme zapamatovat, že cestu k Bohu nedláždíme my, ale Bůh. V momentě, kdy nás přepadne strach, jak jeho vůli zvládneme, začneme tonout v náboženství dobrých skutků.

-pst-

(pokračování příště)

DNEŠNÍ KŘESŤANSTVÍ

Proč mají křesťané vyšší procento rozvojovosti než nevěřící? Jedním z důvodů je dnešní falešné učení, že Bůh a víra je od toho, aby za našeho života zázračně zmizely všechny problémy. Naopak nevěřící nespolehají na Boží vedení a nadpřirozený zásah, ale snaží se vyřešit své problémy sami, a proto se nevzdávají tak snadno jako křesťané. ateista nemůže být Božím "mlčením" zklamán. Člověk, který očekává od Boha, že mu bude uhlazovat každodenní cestu života, bude rozčarován a může i svou povrchní víru ztratit. Jak může věřící vyřešit jakýkoliv problém, když se chová jako novorozené, které se stále domáhá mateřského mléka a suchých plenek? Jestliže Bůh okamžitě nenakojí a nepřebali, přichází velké zklamání.

Další od Pána Boha očekávají, že především napraví ty druhé. Proto povrchní emocemi a ne slovem ovládání křesťané neunesou a odmítají nést břemeno životních zkoušek a končí nejen rozvody a sebevraždami, ale propadají každodennímu hřichu jako nevěřící. Nevěra, nepočitovost, zloba, žárlivost, závist, pýcha a sobectví provázejí věřící i nevěřící. Velká část dnešního křesťanstva dělá z Pána Boha kouzelného dobrodince, který nemá na starosti nic jiného, než uspokojovat rozmary rozmazených dětí, které volají všemi směry: "Dej, chci, slíbil jsi, musíš mi dát zdraví, spokojenosť, bohatství..." Míra našeho zklamání odpovídá míře našeho nezáležitého očekávání. Bible říká:

◆ *Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? (Mt 16, 26)*

Jeden z největších nedostatků dnešního křesťanství je nesprávné chápání bolesti a utrpení. Věřící očekávají od Pána Boha, jako pacienti od lékářů a léků, okamžitý útlum bolesti. Polykáme aspiriny i potentnější pilulky při každém náznaku fyzické bolesti. Deprese léčíme pilulkami, alkoholem a drogami otupujeme smysly, abychom unikli realitě. Člo-

věk chce žít bez obtíží a překážek, avšak takový život přivede člověka často do zkázy. Utrpení a bolest nepřichází jen jako trest, zkoušky či Boží rozmar. Těžký život nepřináší jen utrpení a bolest, stejně jako snadný život nepřináší samý zpěv a radovánky. Život křesťanů není antiseptický, bez nemocí, nebezpečí a bolesti. Mezi trpícími jsou chudí, bohatí, mladí, starí, chytří, hloupí, věřící i nevěřící. Bůh nezastaví tragédie a nehody pouze pro křesťany. Kdyby zastavil, každý by vstoupil do křesťanské strany z prospěchu a ne z lásky.

Mnozí učí, že přičinou morálního úpadku jsou špatné životní podmínky a sociální ne-rovnost. Pravý opak je pravdou. Sociální ne-rovnost a morální úpadek je výsledek hříchu. Dnešní učení nejhřímá proti hřichu, nespojuje hřich s morálními a sociálními problémy světa. Dnes přichází mnozí, kteří kází o jiném Kristu, hlásají slovo uštět z lidských přání, ne z Božího písma. Z kazatelů neslyšíme slovo hřich, Boží hněv, a úplně zapomínáme, že počátek moudrosti je strach z Hospodina. Slyšíme o Boží lásce, Božím míru, který z našeho života odstraní každou potíž, jen když odevzdáme své starosti Pánu Ježíši. Ale dříve, než odevzdáme starosti a problémy našemu Pánu, neměli bychom mu bezpodmi-nečně odevzdat naši duši a srdce? První příkázání říká:

◆ *Hospodin, Bůh náš, jest jediný Pán, miluj Hospodina, Boha svého, z celého srdce, z celé své duše, z celé své myslí a z celé své síly! (Mk 12, 30)*

Kdybychom brali vážně druhé přikázání "Miluj svého blížního jako sám sebe!" (Mk 12, 31), nebyl by náš svět plný bolesti a nenávisti. Nevznikly by různé -ismy a falešná náboženství, která vytlačují Boha a odsunuly slovo hřich a Boží hněv z naší přítomnosti. Nevěrný Boží lid zůstává ve své vlažnosti netečný, spokojený sám se sebou. Bible říká, že kdo je kdo poznáme podle ovoce. A tak tam, kde se mezi sebou křesťané hašteří, sklizí bohatou úrodu Jehovovi svědci a Mormoni. Jejich ovoce totiž nabízí hladovému alespoň dočasné uspokojení. Vzájemná péče jednoho o druhého, jejich evangelizační úsilí a obětavá práce může být příkladem sebe-spravedlivým křesťanům. Lidská sebespra-

vedlnost je odporná Bohu i lidem. K poznání Boha nestačí emocionální doznaní Boží existence.

Křesťanství nikdy nebylo a není jen soubor pravidel, co se smí, co nesmí a co by se mělo dělat. Křesťanství je povahová proměna lidského "já" v novou bytost, která se liší od světa. Ze starého člověka je člověk nový, ať Pán žehná nebo zkouší. Pán čeká na naši oddanost a lásku, která není podmíněna plněním našich přání. Pravá láska si nikdy neklade podmínky. Tepřve tehdy, až si uvědomíme, že jsme slabí, slepí a nemohoucí, můžeme přinést ovoce, které oslaví našeho Pána. Bůh k nám často promluví skrze nemocné, trpící, mentálně zaostalé a málodky skrze hierarchii mocných a nedostupných. Kolik zatvrzelych bylo přivedeno k Bohu právě skrze utrpení svoje nebo někoho druhého. Pán pozvedá slabé, vede nevidoucí a nese nemohoucí. Člověk si musí uvědomit, že svět v dnešní podobě je výsledkem lidské vzpoury proti Bohu.

Kdo by netoužil po zdraví, lásce, štěsti a úspěchu? Musíme však pochopit, že Boží láska byla nejocividněji projevena Božím utrpením na kříži. Polovina Boží pravdy nikoho do nebe nepřivede. My všichni se snažíme utrpení uniknout a obejít je. Všichni proroci, apoštоловé a především Kristus neměli bolestně ustláno. Kdyby vše šlo hladce, fyicky i duchovně, zpychli bychom. Pavel napsal:

◆ *Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil (byl mu dán do těla osten), ale on mi řekl: "Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla." (2K 12, 8-9)*

Pán věděl, co dělá, protože s tělesnou a duchovní "prosperitou" doskáčeme tak právě do pekla. Vzpomeňme si na boháče, jak prosil v pekle Abraháma, aby mu Lazar svlažil rty.

◆ *Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života a Lazarovi naopak všechno zlého. (Lk 16, 25)*

Duchovní a tělesná bolest je jeden z nejvýznamnějších a nejméně příjemných darů, který nám Pán Bůh po pádu člověka dal. V agónii bolesti vězí naše vítězství. Každý člověk zhřešil a je jen jedna Bohem stanove-

10 ZÁPAS O DUŠI

ná cesta, jak spravedlivě odstranit hřich z našeho života. Je to Ježíšova cesta skrze trpitelskou smrt na kříži a Jeho vzkříšení.

Bolest v každodenním životě, stejně jako bolest Ježíšova kříže, nás varuje před nebezpečím a trvalou záhubou. Kdybychom neznali bolest a únavu, zničili bychom sami sebe. Nemoc tělesné bezbolesti se jmenuje malomocenství. Malomocenství mrzačí tělo, hřich mrzačí tělo i duši. Kdybychom neznali tělesnou bolest a duchovní utrpení, nikdy bychom nehledali ochranu a útěchu u Pána Boha. Nepoznali bychom soucit a lásku k bližnímu. Kdo věří, že život bez tělesné a duchovní bolesti, bez varovného signálnizačního systému je život plný štěstí a spokojnosti, vlastně touží po tělesnému a duchovnímu malomocenství. Bůh stvořil dokonalý svět, bez utrpení, bez nemoci, bez bolesti, ale to člověku nestačilo! Chtěl být jako Bůh, a proto poslechl svůdný hlas Satana. Je na nás, zdali si budeme myslit, že jsme dobrí, a potom by byl Bůh příčinou všeho zlého, nebo se podíváme sami na sebe a uznáme lidský nenapravitelnou hříšnost svého srdce. Jen potom pochopíme, že bez Krista, bolesti a utrpení není spása.

Hledejme smysl života mimo sebe, ne v sobě. Sobectví nás nemusí nikdo učít. Na světě jsou v podstatě jen dva druhy lidí. Jeden, subjektivní, kteří volají a vyžadují pro sebe pozornost, lásku a pomoc. A druzí, objektivní, kteří pozornost, lásku a pomoc rozdávají. I lidé, kteří mají dobré fyzické zdraví, často onemocní mentálně a fyzicky, protože jsou příliš upření sami na sebe. Na druhé straně mnozí fyzicky nemocní mají silu potěšit a povzbudit trpící. Mnozí mučedníci dokázali, že lidský duch může překonat i největší utrpení a nemohoucnost. Kdyby měla Joni Eareckson přemýšlet o svých fyzických problémech, těžko by vydržela svoje utrpení. Dříve, než někteří začneme Pána Boha obviňovat za původce všeho zlého, podívejme se na Jeho utrpení, které trplivě snáší kvůli nám. Pán Bůh zná míru našeho utrpení. Bůh, Ježíš Kristus, prožil nejvyšší lidské utrpení. Nikdo z nás by s ním Jeho místo neměnil. Míra strachu, bolesti a pocitů nemohoucnosti určuje míru našeho utrpení. Problémy světa, chudoba, nemoce a politický útlak vnímáme jako

bolesti, ale kdo se zamýší, čím jsou způsobeny? Slovo hřich málokdo vysloví. Sobectví, pýcha, násilí, pokrytectví a legalismus jsou charakteristické znaky dnešního světa. Jak se zachováme? Zůstaneme neteční? V každé rodině, v každém shromáždění slyšíme výkřiky bolesti. Bible nám říká, abychom nesli břemena druhých. Pán Ježíš nám ukázal, jak tato břemena nést až ke konečné zkoušce, až na kříž. On říká:

◆ *Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo naleze svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, naleze jej.* (Mt 10, 38-39)

Pán Ježíš na kříži nesl všechno зло, prožil odpлатu za každý hřich. V okamžiku smrti Bůh Ježíše opustil, odvrátil od něj svoji tvář, protože Ježíš nesl tihu a ošklivost, zahnívající smrt všech lidských hřichů. Ježíš podstoupil tuto potupnou smrt dobrovolně, přestože mohl povolat anděly, kteří by jeho utrpení a ponížení nedopustili. Kristus konal Otcovu vůli vědomě a pokorně nesl trest, který patří nám. Kristus zvítězil ne skrze nadpřirozené schopnosti, ale skrze pokorou a utrpení.

Talmud říká, že do světa se narodíme se zařazou pěstí, avšak umíráme s otevřenou dlaní. Do světa přicházíme s tváří, s kterou se narodíme. Ve stáří máme tvář, jakou si zasloužíme. S věkem naše tělo chladne, stárne, přibývají vrásky, pleť vadne, vlasy řidnou a přátelé umírají. Můžeme se ptát, proč stárneme a ubývá nám sil? Pán Bůh dal většině lidí v mládí fyzickou krásu a sílu, kterou časem ztrácíme. Krásu a sílu stáří nespochívá v těle, nýbrž v duchu. Duchovní vývoj a růst v Kristu nás vede k přání, abychom tento pomíjivý svět opustili a odesli domů k Bohu. Kdybychom nestární, snad by nikdo z nás nechtěl tento svět opustit a nikdo by k Bohu nechtěl. Každé Boží prokletí je současně požehnáním. Vira křesťanů nehledá naplnění ve fyzickém zdraví a mládí. Naše tělo je jen dočasný domov věčné duše.

◆ *Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslibení pro život nynější i budoucí.* (1Tm 4, 8)

-kas-

Z křesťanského světa

Evangelická dekáda

Manifest velkého poslání, svět do roku 2000 A.D. informuje a nabádá křesťanskou obec, jak "dovršit" evangelizaci světa do roku 2000.

Rádi bychom vás upozornili, že křesťanům dnes hrozí větší nebezpečí než byl komunistický dialekticko-materialistický teror na Východě a ateistický humanisticko-materialistický teror na Západě. Ne náhodou dnešní náboženské a politické hnutí na Západě i na Východě zpívají stejnou písničku. Na cestě k dosažení nového světového pořádku stojí jednotlivé politické, hospodářské, sociální a náboženské mezicíle.

Komunisté si vytýčili plán v "Komunistickém manifestu", ateisté představili světu "Humanistický manifest" a dnešní náboženské hnutí připravilo "Manifest velkého poslání". Dnešní nábožensko-politické hnutí vystupuje na veřejnost stejně jako hnutí Nového věku s krásnými hesly, a hláslá lásku, lidské dobro a mír. Mnozí však nevídají jeho pravé cíle a nemají část křesťanů podléhá výběrným snahám o vytvoření nového spravedlivého světového pořádku, kde bude vládnout mír, bratrství, rovnost a svornost. Na cíle učení Nového věku jsme již upozornili v minulosti. Osvéžme si je:

1. zavedení jednotné měny a mezinárodního univerzálního kontového systému
2. zřízení světové centrály pro rozdělování potravin, která by řídila veškerou produkci a distribuci
3. jednotný daňový systém na celém světě
4. celosvětově platná povinnost vojenské služby k obranným účelům, navzdory pacifickým proklamacím
5. zřízení celosvětového hospodářského systému
6. předání soukromého vlastnictví v bankovnictví, dopravě a výrobě světovému výboru

7. uznání nutnosti podrobit celosvětovému řízení problémy biologické, hustotu obyvatelstva a zdravotnictví.

8. zaručení celosvětového minima svobody a blahobytu pro každého člověka

9. povinnost podrobit osobní cíle a osobní život cílům světové rady

10. arjství, nebo-li vláda západní rasy spojená s antisemitismem.

Podobné plány a cíle pronikají stále častěji i do církevních prohlášení. Úkolem každého křestana je varovat svět, že lidské úsilí přinést celosvětový blahobyt a mír bez osobního rozhodnutí přijmout evangelium Pána Ježíše je marné. Křestan má hlásat a žít evangelium Ježíše Krista, aby se od světa lišil a především aby oslavoval Pána Boha. Zemím, v kterých bylo evangelium hlásáno a přijato do srdce národa, Bůh přidal svobodu, demokracii a blahobyt. Tam, kde opravdové evangelium hlásáno není, nebo přestává být hlásáno, tam, kde Ježíšovo evangelium nikdy nezakořenilo do srdcí, nebo se vydává ze srdcí národa, tam může být nastolen pouze humanistický přelud s náznaky demokracie. Svobodu člověk nemůže vyrobit. Svoboda je Boží dar. Dnes demokracie přežívá jen setrválostí v několika málo zemích, kde se jí stejně daří jen krátce. Historie nám ukazuje pouze autokratické totality. Bez evangelia si lidé nejsou a nebudou schopni vládnout sami sobě. Ne nadarmo nejzarytější pronásledovatelé křesťanů mluví o důležitosti duchovních hodnot a o potřebě duchovní obrody. Univerzální otcovství boha a bratrství mezi národy má přinést rovnost a celosvětový mír. Náboženské hnutí, které vyhlásilo "Manifest velkého poslání", má 186 bodů globálního plánu. Vymenujme jen některé:

1. Vedme dialog s ateisty, agnostiky, nevěřícími a bez vyznání, stejně tak i s nekřesťanskými náboženskými skupinami, kulty a novým náboženským učením, abychom si všichni vzájemně rozuměli a aby byla jasná plnost Kristova učení.

2. Zapojme kláštery a modlitební úsilí mnichů, jeptišek, aby podporovaly tuto celosvětovou akci.

3. Podporujme vývoj lidstva tak, aby byli všichni součástí světové evangelizace.

12 ZÁPAS O DUŠI

4. Zajistěme potraviny a výživu pro 600 miliónů lidí, kteří žijí v oblastech postižených hladem a pokračujte v jejich výživě. Úkol je odstranit hlad v celém světě.

5. Zneškodněme 20 miliard krys a potkanů, kteří ročně ničí 25% světové produkce potravin.

6. Pozvedněme do roku 2000 životní úroveň všech lidí na světě a pokračujme v dalším zlepšování životní kvality.

7. Odstraňme světovou chudobu masivním rozdělením světového bohatství rovným dílem.

8. Zajistěme mezinárodní kontrolu životního prostředí, zachraňme přírodu i zvířata.

9. Podporujme snahy UNICEFu, organizace Spojených národů, aby se snížila dětská úmrtnost na polovinu. Odstraňme a předcházejme epidemiím.

10. Pomozme organizaci UNICEF, aby práva dětí byla uvedena v platnost celosvětově.

11. Odstraňme chudobu a postavme náležité městské bydlení pro obyvatele celého světa.

12. Uzákoňme do roku 2000 skrze celosvětové křesťanské hnutí zákaz všech válek, armád, zbrojení, prodej zbraní a všechno vraždění.

13. Odstraňme a neutralizujme do roku 2000 všechny příčiny a struktury hříchu.

14. Ustanovme tři až čtyři světové vůdce reprezentující všechny křesťany, kteří budou promlouvat pomocí 30 televizních satelitů v padesáti různých jazycích k celému světu, tedy k 6 miliardám lidí nejpozději na vánoce r. 2000 s výzvou, aby všichni přijali Ježíše Krista v den jeho symbolických 2000 narozenin.

15. Dokončeme světovou evangelizaci v poslední dekádě tisíciletí tak, aby víc než 50% obyvatel země nějakým způsobem přijalo učení Ježíše Krista.

Dál snad ani není třeba pokračovat. Takové náboženské hnutí je všeobecně přijatelné jen proto, že místo kříže Ježíše Krista vzhližíme a obdivujeme lidské plány a organizační schopnosti. Ano, dnes máme technologii, jak dosáhnout a ovlivnit celý svět. Kdo stojí za tímto plánem? Křesťané, kteří slouží progra-

mům místo Bohu, společně s humanisty, ateisty! Každý, kdo si prostuduje 186 bodů tohoto globálního projektu, zůstane v úžasu.

Křesťané dnes představují 23 500 denominací, 4 000 misijních organizací, 860 národních nebo mezinárodních koncilů a církví, 56 globálních networků a 9 globálních meganetworků. Luzánská konference se sešla 8. ledna 1989 v Singapuru a zúčastnilo se ji 314 delegátů, kteří reprezentovali 50 národů. Více než 6000 delegátů ze 186 zemí se sešlo v létě 1989 v Manile, kde bylo zastoupeno i Československo.

◆ Proto se tím více musíme držet toho, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem. Jestliže už slovo zákona bylo pevné a každý přestupek i každá neposlušnost došla spravedlivé odpлатy, jak bychom mohli uniknout my, pohrdneme-li tak slavným spasením? (Žd 2, 13)

Ráj ani nebe na Zemi člověk nevybuduje, i když se snažil sebevíc. Často jsme příliš zaměstnáni a za léta náboženské nesvobody na Východě naprostě nepřipraveni, snad i pohodlní, abychom se pídili po pravdě. Mnozí jsou bezmyšlenkovitě oddáni denominaci a náboženské tradici, aniž by zkoumali pravost učení. Mnoho nominálních křesťanů, především třetího světa, "přijalo" křesťanství ze stejných důvodů jako mnoho jedinců Východní Evropy a dalších komunistických diktatur přijalo rudou knížku. Srovnejme některá prohlášení, která vyzývají křesťany k dialogu s ateisty, agnostiky, nekřesťany, náboženskými kulty a nabádají k masivnímu rozdělení světového bohatství rovným dílem. Taková a podobná učení neobstojí ve srovnání s biblí. Připomeňme si několik biblických veršů:

◆ Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hos-podinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Ž 1, 1-2)

◆ Nedejte se zapáchnout do cizího jha spoju s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužít světla s temnotou? (2K 6, 14)

◆ Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého

milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. (Mt 6, 24)

◆ Slovo o kříži je bláznovství těm, kdo jsou na cestě k záhubě, nám, kteří jdeme ke spásce, je mocí Boží. Je psáno: Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu. Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudréém díle, zalíbil se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. (1K 1, 18-21)

◆ Proklet bud muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solních plání, kde nelze bydlet. Požehnán bud muž, který doufá v Hospodina, který důvěruje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody, své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody. Nejúskočnější ze všeho je srdce... (Jr 17, 5-9)

Pán Ježíš nikdy nepoužíval sociální programy jako evangelizační techniku. Apoštolské jsou nás příklad:

◆ A tak apoštоловé svolali všechny učedníky a řekli: "Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plní Duchá a moudrosti, a pověřme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechnen svůj čas modlitbě a kázání slova." (Sk 6, 2-4)

◆ Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící. (1Tm 5, 8)

Tyto verše mluví o povinnostech každého jedince, ne o globálních programech, jak odstranit sociální problémy světa. Sociální pomoc při pohromách je povinností každého občana, ale v žádném případě pomoc nemůžeme zaměňovat za evangelizaci.

◆ Hledejte především Jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6, 33)

◆ Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jejž si zvolil za dědictví. (Ž 33, 12)

Nezapomeňme, že tento svět je odsouzen k zániku a Pán Ježíš nikdy nedal církvi příkaz, aby tento svět napravila. Zásluhy křesťanských misionářů přinesly vzdělání, moderní medicinu, tisk, hygienu, ale to není hlavní úkol misijní práce. Ukolem misijně zaměřeného křesťana je oddělit lidská srdece od tohoto světa, aby bylo co nejvíce lidí zachráněno pro věčný život. Boží statistiky nemají v rozpočtu chrámy, katedrály, nemocnice, školy a školky, akademické tituly, oční operace, svobodné volby, pitnou vodu ani kolik tun potravin zachránil tisíce lidí před smrtí hladem. Milióny lidí jdou dnes a deřině do věčné záhuby navzdory tomu, že jsou zdravější a vzdělanější. Jak často vyměníme duši za tělo. Pamatujme však, že tělo je pomijivé a duše je věčná!

-kas-

Přečetli jsme za vás

K ekumenickému dialogu

◆ Za pozornost stojí krátký novinový výstřížek s názvem "K ekumenickému dialogu", který byl otištěn 13. ledna 1991 v Československu. Mimo jiné říká o vztahu katolické církve k nekřesťanským církvím na základě vyhlášení II. vatikánského koncilu Nostra aetate:

"Vybízí křesťany a muslimy, aby zapomněli na minulost a snažili se o upřímné vzájemné pochopení, a aby společně chránili a podporovali sociální spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu."

Co máme podle tohoto prohlášení s muslimy společného?

- jejich uctívání jediného Boha,
- jejich oddanost modlitbě, půstu a dobrým skutkům,
- jejich ušlechtilou morálku,
- jejich úctu k Ježíši a uznávání Marie.

Jistě máme všichni v paměti i před očima zpravidajství válečného konfliktu mezi Irákiem a zbytkem světa. Snad nám tato válka,

14 ZÁPAS O DUŠI

která má silné náboženské motivy vysvětlí lépe než církevní koncily, co to znamená být muslimem a co korán učí. Jak ráda bych věřila, že citované prohlášení vzniklo z dobré vůle a nevědomosti, ale korán je nám dostupný, a kdo si přeče jeho slova, nemůže zůstat němý. "Boží ekumenismus" není jednota všech náboženských směrů ani denominací, ale jednota v Kristu.

Islám je druhá největší a nejrychleji rostoucí náboženská skupina světa. Téměř miliony lidí slouží oddaně Alláho na všech kontinentech světa. Tato pětina obyvatel ne-návidí Židy i křesťany. Mohamed znal mnohé biblické pravdy Starého i Nového zákona, avšak jako prorok učil, že Židé i křesťané ztratili Boží přízeň a místo nich Boží smlouva patří Arabům. Muslimové učí, že Abraham nabídil k obětování Izmaele, ne Izáka, a z obětního místa, kde stojí kamenný chrám, vstoupil na nebesa Mohamed. Islám přiznává existenci Ježíše Krista, ale popírá jeho smrt na kříži a zmrvýchvstání. Učí, že Bůh "unesl" Ježíše Krista před smrtí do nebe. Podle Islámu je Ježíš moudrý učitel, prorok, stejně jako byl Mojžíš a Mohamed. Na kopuli kamenného chrámu je v arabštině následující prohlášení:

"Bůh nebyl stvořen, Bůh nemá Syna, Bůh nepotřebuje Syna, Zbožňuj pouze Allaha." Cíl islámu je dominovat světu a svatá válka "Jihad" v tom hraje svoji roli. Muslimská evangelizace a příznivci koránu ovlivňují celý svět. Jen v Americe je více než 3 miliony aktivních muslimů, kteří mají definitivní cíle a pronikají do vládních pozic. Volání mešit k modlitbám ve Francii není exotika, ale realita dnešních dnů. Zodpovědnost křesťanů v této spirituální válce ovlivní množství krve, která bude prolita v budoucnosti. Tolérance, strach a ústupky nepřinesou klid a mír, ty nás mohou pouze diskvalifikovat.

Tyranie, mučení a smrt

Arabští křesťané jsou nejen vězněni, ale mnozí zaplatili za nově nalezenou viru životem. V Turecku, Afganistánu, Pakistánu a dalších zemích islámu jsou křesťané vražděni v nemalém počtu i vlastní rodinou. Verše v koránu přímo vybízejí k zabijání nevěřných odpadlíků. Ti, kdo bojují za ideály islámu, věří, že smrt v boji zaručuje okamžitý

vstup do ráje. Tato víra postavila obrovskou armádu, jejímž úkolem je zahladit jakoukoliv známku fyzické přítomnosti Židů na území dnešního Izraele. Arabský terorismus je nám všem dobře známý. Pro muslima je čestná povinnost zabít jak křesťany, tak Židy. Islám nadále přežívá ve feudalismu navzdory miliardám dolarů z olejových polí. Do nedávna šest arabských rodin ovládalo 44% světové těžby oleja a obyvatelé zůstávají mezi nejprimitivnějšími a nejchudšími národy světa.

Organizace International Amnesty
v Londýně oznámila následující muslimské země, které hrubě porušují lidská práva: Egypt, Saudská Arábie, Sýrie, Libye, Irán, Irák, Jordán, Sudán, Alžír, Turecko, Pakistán.

Tisíce politických a náboženských aktivistů je odsouzeno k dlouhodobým trestům. Během vyšetřování jsou obviněni mučeni fyzicky i psychologicky. Setrvávají dlouhodobě v izolaci, bez jídla a spánku, mnozí jsou mučeni a popraveni. Veřejné bičování, amputace za krádež, mlácení chodidel, elektrické šoky a sexuální násilí je na denním pořádku. Těmto trestům jsou vystaveny i děti a mnoho celých rodin zmizelo bez stopy.

TOXICKÁ VÍRA

Každý z nás by se měl čas od času zamyslet, zda-li se naše víra zakládá na biblických základech, tedy na učení Ježíše Krista nebo na učení člověka, lidské moudrosti, trádice nebo náboženského hnutí.

Následující příklady by měly varovat a přivést k zamyslení každého, kdo upřímně hledá Boží pravdu a Boží odpověď na naše modlitby.

L. J. byla žena silné víry. Vše dobré, co se událo v jejím životě, přičítala sile Ducha svatého. Provídala se za věřícího muže, který ji zajistil dobré životy a nadějnou budounost. Těhotenství bylo dalším znakem Božího požehnání. Příchod novorozence však její víru a klidný život zničil. Dítě, které se narodilo, nebylo to, co šťastní rodiče očekávali. Tisíce snů a nadějí pro novorozenu dcerku se rozplynuly po prvním pohovoru s lékařem. Po-

znali, že dítě nikdy nebude žít život zdravého dítěte, že se nikdy nenaučí mluvit, že po celý život bude vyžadovat a potřebovat pomoc. V mateřské bolesti hledala L. oporu kazatele a věřících. Obdržela však něco docela jiného.

Pastor sdělil zdrcené mamince, že narození mentálně postiženého dítěte je důsledek minulosti a životních problémů. Pouze silná víra může napravit tragédii. Ostatní věřící plně souhlasili s pastorovým názorem, že příčinou tragédie je hřich a pouze víra může situaci změnit. L. se plně upřela na víru a slab v naději, že bude mít normální dceru. Tři měsíce modliteb, vkládání rukou a návštěvy uzdravovacích shromáždění však nepřinesly vytoužený slib a přání uzdravení. S postupujícím časem zájem a opora věřících opadala a L. zůstala zákrátka s bolestí a zklamáním sama. V momentě, kdy L. ztratila oporu věřících, podlehla hluboké depresi, že její nedostávající víra je překážkou uzdravení. Po roce L. opustila shromáždění a zůstala jí trpkost a zklamání v duši.

Tento skutečný případ není ani první, ani poslední. Pamatujme si, jestliže modlitba za nadpřirozené uzdravení je v souladu s Boží vůlí, uzdravení se dostaví. Uzdravení je však zázrak a my dobře víme, že zázraky nepřicházejí s každou modlitbou. Daleko více lidí odchází z uzdravovacích shromáždění, aniž by byli zázračně uzdraveni. To však neznamená, že Bůh je bezmocný nebo dokonce bez zájmu a soucitu. Tato skutečnost pouze odhaluje naši potřebu Boha, obzvláště když se uzdravení nedostaví. Jen potom můžeme hledat útěchu a oporu těch, kteří oslavují Boha na základě učení kdo Bůh je, než co nám Bůh dá. V žádném případě Bůh neuždravuje jen ty, kdo mají silnou víru a jsou bez hřachu, zatímco hříšné nechává v jejich utrpení. Taková víra se rovná elitnímu náboženství, kde jen vybraní mají přístup k Božím odměnám.

Žádné jiné náboženské učení než to, že Pán Ježíš Kristus odstraní každou překážku z našeho života, nevychovalo více ateistů a agnostiků. Víra, že nás Kristus nebo svatí ochrání od všeho zlého, je zrádná. Z lidského zklamání roste falešné poznání, že Bůh není všemohoucí, že je bez zájmu, a raději od-

cházejí hledat něco světsky lákavějšího. Bible nás však varuje:

◆ Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. (Ko 2,8)

Ano, jsou mezi námi takoví, kteří raději citují biblické verše, než by osobně pomohli. Čekají na to, že Bůh udělá, co by měli udělat sami. Ten, kdo chce nést břemena svých blížních, musí břemeno zvednout na svá bedra. Stačí přivést nevěřící k Bohu slibem, že budou uzdraveni, že se jejich neutěšená finanční situace změní v blahobyt? Právě napak. Naším úkolem je, abychom hledající přivedli před Boží trůn, aby našli oporu, lásku a ujištění těch křesťanů, kteří jsou ochotni nést jejich břemena v zármutku, bolesti a zklamání. Život je plný obtíží pro věřící i nevěřící a jen Duch svatý může přinést útěchu těm, kteří ji hledají skrze nezítnou víru. Ani tisíckrát opakovánou modlitby nepřinesou vytouženou odpověď. Většinu našich chorob uzdraví lékař, chirurg, léky a odpočinek. Vždyť tělesné hojení a regenerace je Boží dar. Diabetik, který se chce uzdravit silou své víry, vylíkne sám nad sebou ortel smrti v okamžiku, kdy přestane užívat inzulin. Někdy samotná modlitba může přinést smrt.

Přiliš mnoho křesťanů se modlí proto, aby Bůh odstranil jejich vlastní problémy. Většina modliteb jsou osobní žádostí místo díků-vzdání. Mnozí dávají finanční příspěvky jen proto, aby obdrželi mnohonásobné požehnání. Pokud si člověk neuvědomí, že Bohu patří nejen naše almužny, ale vše, co máme a vše, co jsme, potom naše mylné chápání narušíme náš vztah k Bohu. Naše dobré skutky a dary nejsou zárukou bohaté Boží odměny, přestože mnozí kazatelé slibují svým věrným hory doly. Buděte na pozoru. Náboženství, které slibuje a dokonce zaručuje uzdravení, finanční požehnání a bezstarostný život vybraným křesťanům, nepřináší spásnou novinu. V bibli máme varování, abychom nehledali to, co na pohled vypadá rozumně, lákavě a zaručeně zajistí život bez překážek, plný úspěchů, zdraví, krásy a prosperity.

◆ Podobáte se obřileným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Tak i vy se

16 ZÁPAS O DUŠI

'navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř
jste samé pokrytectví a neprávost.
(Mt 23, 27-28)

Bůh žehná věrným. Bůh nám slibuje du-
chovní prosperitu, ne jen finanční a materiál-
ní. Bůh nám může požehnat skrze moudrost,
skromnost, laskavost a výtrvalost. Někdy se
nám může zdát, že Bůh řídí každý nás krok.
Jindy je mimo nás, jako by nás dělily vzdále-
né galaxie. To však nic nemění na skuteč-
nosti, že Bůh čeká, aby nás přijal a připomí-
ná:

◆ Všechno zkoumejte, dobrého se držte,
zlého se chráňte v každé podobě. Sám Bůh
pokoje nechť vás cele posvětí a zachová va-
šeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvurny
do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.
(1Tc 5, 21 - 23)

Volně zpracováno podle článku z ukázky
knihy Stephen Arterbum: Toxiccká víra.

-kas

Ekvádor - mezi nebem a zemí

Baráček v 7A

EKVÁDOR je pro turisty země neprobáda-
ná, zapomenutá a neobjevená, přestože je
vzdálená pouhé čtyři hodiny letu z Miami.
Nabízí pestré zážitky, nádherné fotografické
možnosti, vše za rozumný peníz a bez
zvláštních útrap. Nachází se v Jižní Americe.

Hlavní město QUITO bylo založeno in-
diánskými Inkami a znova objeveno španělský-
mi dobyvateli. Historická část města má úz-
ké uličky dlážděné velkými kostkami, množ-
ství chrámů, katedrál a arcibiskupský palác.
Stěny, stropy, sloupy a oltáře jsou zdobeny
zlatem. Je v nich uloženo nepředstavitelné
bohatství a umělecké hodnoty, které jsou
málokdy přístupné veřejnosti. Quito je asi 25
km dlouhé, 5-6 km široké a vůbec nevypadá
tak, jak jsme si ho představovali. Pouze his-
torický střed má stavby španělského rázu.
Atmosféra města se dá dost těžko popsat.
Už to, že město leží skoro 3 000 metrů nad

mořem a je kolem obklopeno daleko vyššími
horami, je něco neobvyklého. Hory jsou zele-
né až k vrcholkům, na některých jsou roz-
troušené antény. Za prvním hřebenem hor při
jasném počasí majestátně vystupuje zasně-
žená Cotopaxi 5 897 m vysoká.

Co se týká topografie, Ekvádor není žád-
ná nuda. Dech beroucí vrcholy hor jsou celý
rok zakryté sněžnou čepicí, vystupují mezi
mraky. Aktivní i dočasně odpočívající sopky
ční k pomněnkové modré obloze. Většina
obydleného a přístupného Ekvádoru je roz-
troušena v hornaté části. Polička jsou i na tě-
ch nejstrmějších svazích, jen se skutálet do-
lů.

Quito nemá ráz typicky španělský, ani ev-
ropský či americký. Ale snad je nejbližší
americkému stylu, jen s tím rozdílem, že v A-
merici je vše přízemně roztahané, a tady je
město spíš kompaktní a přízemního není té-
měř nic. V úbočích hor kolem Quity stojí
množství víceposchodových obytných do-
mů, které mají z oken překrásné výhledy.
Středem města se táhne několik velkých parků,
kde je obzvlášť o víkendu živo. V parku
jsou desítky fotbalových, basketbalových
a volejbalových hřišť. Skupinky opravdových
sportovců i těch, kterým to tak nejdé, holdují
od časného rána do pozdního odpoledne
pohybu. Rodinky hrají basketbal, děti proti
rodičům a všelijaká smíšená družstva, kde
i mrňata mají své postavení. Je vidět, že rodi-
če i děti mají mezi sebou hezký vztah. Děti
nejméně stranou, ale jsou součástí veškerého
hemžení. Nebýt občasné pouliční chudoby,
mohl by si člověk myslet, že našel skoro ráj
na zemi. Mládež, kluci i děvčata zapomenou
na nedělní oblečení a pištičí dívky v krajkách
a na kramfličích prohánějí balón za velikého
veselí.

Na jednom konci parku je umělý vodní
potok. Lodičky plné šťastných rodin a mlá-
deže pádlují kolem. Koníčci a děti křížují park
všemi směry. Vláček s vagónky vozí droboti-
nu i rodiče. Houpačky, prolézačky jsou roz-
troušené celým parkem. Uprostřed parku je
eldorado pro mašinisty. Staré buldozery,
parní válce a jiné vyřazené konstrukční stroje
jsou neustále oblepené dětmi, které točí
a kroutí vším, co se hýbe. Pneumatiky jsou
vyleštěné od věčného osahávání a prolézání.

Vedle stojí zaparkované čtyřvrtulové letadlo, a i to je neustále leštěno. Děti lezou i do motorů a po vrtulích se spouštějí dolů. Na konci křídel hopsají a mají radost, jak jsou křídla pružná.

Na trávnících polehávají rodiny, mládež, děti i milenci. Po chodnících projíždějí zmrzlínáři, prodavači cukrové vaty, ovoce, limonády i prodavači masa pečeného na roštu. Celý den je živo. Vozíky, kde se prodává čerstvě vymačkaná pomerančová šáva, krásně voní. Každý pomeranč totiž před vymačkáním oloupou strojkem, jakým se snad také loupávala jablka. Nekonečně dlouhé provázky pomerančové kůry a hromádky odpadu zůstávají na každém místě, kde prodavač zastavil. Každý za sebou zanechá, co mu právě odpadne od ruky či úst, a odpoledne je celý park pěkně zanešený smetím. Zahradníci a metaři mají přes týden co dělat.

Objevili jsme zajímavou národní hru, která se jmenuje Pelota Nacional del Ecuador nebo-li, jak tomu říkáme, tenis pro starší pány. Hráči si prostě zabrali pás širokého písčitého chodníku, který jde středem parku, a hraje se na dlouhém hřišti. Raketa je přibližně stejně velikosti jako tenisová, ale je po domácku vyřezána z prkna. Na jedné straně jsou hřebíčky přibité gumové hrotů, podobné jako jsou na ochranných obalech na vajíčka. Každá raketa má 6x7, tedy 42 hrotů, kterými se odpálkuje míč velikosti grapefruitu. Raketa je těžká, rána pořádná a míč letí hodně daleko. Není snadné udržet směr míče, protože hřiště je úzké a míč se odpálkuje častěji z "voleje" než z odrazu. Boduje se jako u tenisu, dozorčí dohlíží na všechny čáry, kolmoustojící diváci i čekající hráči mají pěknou podivánu, a myslím, že tělo dostane také patřičnou zabrat.

Pelota National se nám jevila při prvním pozorování jako mírová hra. Po několika týdnech okoukování jsme poznali, že se do hry může zapojit i více hráčů, a čím víc jich je, tím víc se hádají. Hřiště se natáhne do délky, a celá hra se nám jeví jako nějaká zahájená. Má víc hráčů, víc rozhodčích, víc křiku i víc diváků i sázejících fanoušků.

O neobvyklé zážitky není nouze, obzvláště v historické části města. Není vidět mnoho turistů, zato domorodého obchodování a zá-

bavy nespouštět. Husté skupinky diváků přiláky naši zvědavost. První zastávka byla u živě gestikujícího a hlasitě vysvětlujícího obchodníka s bylinky. Do skleničky s vodou kapátkem přidával hnědou tekutinu - asi zředěný nikotinový dehet. Tekutiny se moc nemisily, ale vypadaly jedovatě. S pomocí plastikového modelu člověka, jemuž se odkrývala břišní dutina, horlivě vysvětloval funkci močových cest, potíže prostaty, zažívací trakt a jaké zdravotní potíže čekají každého smrtelníka. Na stolečku měl tři sklenice, ve dvou bylo něco, co jsme mohli těžko identifikovat a vypadalo to spíš jako hrouda zašedlého tvaru. Avšak třetí sklenice obsahovala něco běhoučkého, a k našemu zděšení jsme viděli v lihu naložené děťátko. Člověk nemohl odtrhnout oči a pocity jsme měli všelijaké. Vše mi připomnělo stejný pohled na několikaměsíční zárodek slona stejné velikosti jako děťátko, který jsme viděli v Jižní Africe. V obou případech se jednalo o naprostě bezchybně identifikovatelné a vyvinuté tvory. Jaké byly souvislosti s lékařskou přednáškou nevíme, ale prodavač měl na všechny potíže tu správnou odpověď. Bylinky a jeden saček dodá léčivé účinky na celých pět dnů. To, jestli proměnil nikotinovou břečku na průzračnou tekutinu, již nevíme, protože se zdálo, že s výkladem neskončí, ale diváci zůstávali trpělivě dál.

Zastávky cestou k dalšímu náměstí nás vedly kolem muzikantů, kteří nejen hrají, ale především prodávají kazetové nahrávky své hudby. Kapela se skládá z harmoniky, bubnu, všelijakých struhadel, chrastítek, kytar a zpěvu sytých hlasů. Na náměstí u dalšího velikého kostela bylo hustých hlučků hned několik. Měli jsme štěstí na felčary a podivánu k nezaplacení. Než jsme se trochu prostrkali do míst, abychom viděli co se děje, málem jsem se složila šokem a hrůzou. Na zemi se plazil obrovský had. Malý hádek stejněho druhu se vinul kolem drátů mikrofonu až po samou bambuli, vzbuzoval jen odpov. Felčar měl nepřítomný zrak a hádek mu málem vlezl do úst. Vychrapštělým hlasem popisoval další zažívací potíže, mluvil o čínské kuchyni i se všemi zvuky a názornými náznaky následného čínského hodování. Na zemi zabíral totiž značně velký prostor, měl rozloženo všemožné koření, klacky, kůry,

18 ZÁPAS O DUŠI

plody, bobule i zvřečí rekvizity. Desítky obrovských zobáků ptáků tukanů, medvědí tlapky, kůže, štětiny, kopyta nějakého zvířete, která by odpovídala kopytům krávy, ale jaksi nám neděla sudokopýtnická pravidla. Polohnilá a polouschlá hlava jelena, snad se skleněným okem, a velká role hadí kůže měla šířku aspoň 40-50 centimetrů. V líhu byly nałożené všechny škravky. Na zemi stálo několik beden, do kterých felčar uklízel malé i velké hady. Opět jsme stáli fascinovaní celou atmosférou a na závěr ohromné produkce začali pomocníci prodávat ušulum, tentokrát z Kolumbie. Zaručený lék na všechny neduhy, a tak jsme do naší sbírky prkotin přikoupili ušulum pro krabičku s návodem. V Indonésii jsme takhle kupili tarantulí olej, který také léčil všechny neduhy. Je neuvěřitelné, jakou vynálezavost vidí člověk kolem světa, ale Číňany nepřekoná nikdo. Čínská lékárna to podívaná nad podívanou.

Obvykle chodíme pěšky, ale protože začalo pršet, nasedli jsme do autobusu, kde jsme měli další zážitky. Přistoupil prodavač šperků. Mládenec začal nejdříve informovat celý autobus o svém zboží. No a protože jsem seděla na první sedačce a gringové autobusem často nejezdí, stala jsem se součástí prodejního aktu. Nejdříve tedy firma. Ne nikdo menší než Christian Dior, a jednalo se hned o celou soupravu zaručeně ohromného artiklu. Nejdříve předvedl "zlatý" řetízek, který nečerná. Jaká to krásá! Samozřejmě, že jej pověsil na můj prst. Potom přišel zlatý prstýnek s krásnou perlíčkou, i ten skončil v mé dlaní. Pavel se moc dobře necítil, abychom nebyli vtaženi do prodejní tahanice.

Do třetice všem ukázal zelené kamínky, které se nalepují místo naušnic. Teď přišel ten nejlepší prodavačský tah. To vše za cenu jednoho piva, stejný obnos, za který se prodávalo felčarské ušulum. Proč neudělat radost svým blízkým? Prodavač postoupil do hlubin autobusu a obchod mu šel velice dobře. Noví cestující plnili autobus k prasknutí každých pár metrů, protože venku stále přeselo. Babička, která byla kousek od nás, mi podala požadovanou cenu, a já jsem ji odevzdala poklad, který mi stále zůstával v dlani. Když se obchodník vrátil, divil se, že mu dávám peníze, a když viděl, co se stalo, strkal

mi do ruky další šperkosáček. Když jsem se bránila, naznačoval, že jej vyhodí z okna a že je to dárek pro mne. Dárek jsem tedy přijala a dala babičce, která koupila první. Prodavač na příští zastávce vystoupil, protože právě přestalo pršet, a šel zkoušet své štěstí jinam. Za chvíli jsme vystoupili i my a pokračovali dál pěšky se zastávkou na zmrzlinu. Pro nás oba stejná cena jako za ušulum nebo zlaté šperky.

Ekvádorský venkov

Z Quita je možné podniknout množství krátkých výletů, které ukáží překrásnou hornatou přírodu a každodenní život Indiánů. Čím dálé ze samotného města, tím je méně zelené přírody a stavby jsou na sebe víc nalepeny.

Venkov už nemá takovou hustotu obyvatel. Středem města vedou silnice, a hlavní tah vede ze Severní přes Střední a Jižní Ameriku dál k jihu. Putování k jihu přes Peru se nedoporučuje. Různé šarvátky, vojenské diktatury a drogové války i obtížný terén silniční cestování viceméně znemožní.

Obzvláště v sobotu je podívaná k nezařazení. Podél silnic jsou malé krámkы, kde visí právě poražená prasata. Na velkých stolech jsou celá prasata vypečena do zlatova. Živí vepříci jsou uvázáni, práve pichnuti leží na zemi a hoří na nich a kolem nich eukalyptové větve. Olej, který obsahují tyto větve, vydává mnohem teplejší oheň než normální roští a přijemně voní: Opálené prase se vyrhne, rozsekne na půl a pověsi na prodej v syrové nebo pečené podobě. Kolem každé budky se motají děti, psi, kočky a také na ně něco zbude.

Rovník

Několik kilometrů od Quita je rovník - unikátní příležitost stát současně na obou polokoulích naší matičky Země. Jaká je to úžasná možnost pro spěchající, kteří chtějí být zde a všude jinde současně. Monument, který toto zvláštní místo označuje, je viceposchoďový dům. Uvnitř má deset podlaží a na každém z nich je etnická výstavka ekvádorských zajímavostí.

Škoda, že se tam nemůže fotografovat. Vrchol monumentu je obrovská zeměkoule, a když se člověk dívá proti mrakům, vše se dá do pohybu.

Otavalo

Otavalo je známé turistické místo. Každou sobotu přicházejí vesničané ze širokého okolí na tržnici prodat své výrobky a zemědělské produkty. Městečko je nabité k prasknutí především domorodci a hlučky turistů. Prodávají vlněné svetry, panča, deky, šály, náštěnné tkaniny a všechny suvenýry. Mezi antiky jsou sošky svatých, kostelní rezbarůvské práce, "tsantsy" - napodobeniny sošených lebek, trofejí šuárských lovců lebek. Stoly plné blyskavé bižuterie, všechny domácích potřeb. Nekonečné řady kuchařů a kuchařek nabízejí baštu pro domorodce. Hrubě ztloučené stoly a lavice, natažená plachta tvoří pouliční posezení. Plechové talíře jsou plné smažených brambor, rýže, vařené kukurice, smažených kufat a jsou tu chrupavé prasečí hodiny. Obchodníci menšího kalibru posedávají na zemi a nabízejí totéž, ale v menším. Mezi dobrotami jsou i dršky, metry střev, prasečí hlavy, jazyky a jiné vnitřnosti. Maso jak veprové, tak hovězí bylo všude ve velkém množství.

Protože jsme tak vysoko, počasí je chladnější, není vidět množství much a puchů, které byly na jiných otevřených tržnicích. Na zemi leží hromada zeleniny, koše plné ovoce. Prodávají se kuřata, kachňata a housata. Kuřátka vyskakují na provázky, které drží bedničky pohromadě před rozpadnutím, a balancují jako provazochodci. Obchodníci je neustále sestrukují do krabice, aby se jim nerušetkla. Prodavači nejsou agresivní, turistům nic nevnucují, nepronásledují je ani se moc nesmlouvá. Lidská mačkanice a zboží dodávají tržnicím neopakovatelnou atmosféru. V takových místech musí být člověk opatrný na kapsáře. Ač jsou lidé postavou mnohem menší, v tlačenici jsou jako pařízek. Nedají se pohnout. Pohled na žebráky a mrzáky připomíná, že přicházíme z jiného světa. Štos malých bankovek dlouho nevydrží a nic nevyfěší. Chudoba a jednoduchost života kolem nás je viditelná především na venkově. Lidé nemají peníze, živí se většinou zemědělstvím, ale hladem netrpí. Práci mají těžkou. Dobytek je pěkný a zdravý. Půda je často těžko obdělatelná, tvrdá jako kámen, políčka strmá. Víděli jsme kořeny eukalyptových stromů zasazených do vy-

tesaných dří, které byly naplněny hlínou. Vichřice obrovské stromy vyvrátila i s kořeny a ze země vyloupila kořenovou krychli. Kořeny neprorostly do okolní kamenné půdy.

Krásné tváře mladých Indiánk lákají k fotografování, ale fotograf musí být rychlý a nenápadný. Ženy mají kolem krku omotané dlouhé řady dutých, jakoby zlatých korálů velikosti borůvek, bílé vyšivané halenky, pestré široké vlněné sukně s vyšíváním okrajem. Národní kroje často připomínají slovanské kroje. Ženy mívaly na hlavách široké, trojrohé klobouky. Nejvíce obyčejných žen nosí klobouky, které vypadají jako pánské nebo lovecké. Děti mívaly na hlavách hučku ještě nezformovaného klobouku.

Většina žen má na zádech šálou přivázanou těžký náklad nebo dítě. Mnohé prodávající ženy sedí na chodnících, kojí nemluvňata i odrostlejší děti. O hygieně asi velké představy nemají. Děti lezou a peleší se v hrozné špině ulic. Mladší děti nosí své sourozence a někdy není velký rozdíl v jejich velikosti. Nosící dívka si nadhodí raneček se sourozencem a svížným krokem cupitá kupředu. Tváře dětí jsou kouzelné. Bronzová pleť a červené tvářičky jsou obrázkové. V chumelích dětí je možné poznat sourozence asi tak s dvouletým odstupem. Až pokrokový svět dodá sunar a matky přestanou své děti kojit, budou těhotné bez přestávky. Řidič taxíku, který nás vozil v Cuence, je z 19 dětí. Sám jich již zplodil 11 a to byl ženatý pouze dvakrát. Žil 16 let v Kanadě a tak tam po něm zůstalo 7 poloekvadořánek.

Shell mera

Misionářská organizace HCJB má kromě vysílání křesťanských pořadů do celého světa také rozvinutou zdravotní péči. V Shell Mera je nemocnice na okraji džungle, pro domorodce z nejodlehlejších koutů pralesů. Pojízdáná klinika je pro nepřístupná místa ekvádorských vělehor i džunglí.

Cesta do nejodlehlejších míst, do nemocnice v Shell Mera, nám připravila další dobrodružství. Z Quita jsme jeli pět hodin proměnlivou přírodou. Nádherně zvlášně kulatované oblasti se střídaly s překvapivou dezolátností a nehostinností. Z náhorní plošiny jsme vjeli do nového terénu. Skončila asfaltová silnice a měli jsme před sebou 60 km

20 ZÁPAS O DUŠI

výmolů. Silnice se vinula jako stužka přilepená uprostřed kaňonu, kde jsme měli 500 metrů svisle dolů a totéž nahorů. To, že v této oblasti spadne průměrně 21 metrů srážek za rok, znamená, že kdyby se proměnily na sníh, bylo by z toho asi 100 metrů sněhu. Voda stužku cesty kropila, podemlala, strhávala balvany a valila před sebou množství hliny a píska. Sesuvy půdy a uzavřená silnice jsou na denním pořádku. Misionář, který nás vezl, jezdí po této cestě již 24 let. Vyprávěl nám všechno možné příhody. S místními řidiči se zná velice dobře. Během sesuvů, když se nemohou dostat tam, kam mají namířeno, tráví dlouhé hodiny čekáním. Jedna z nejveselejších příhod se stala u vodopádu, který skropí každé auto stejně jako automobilová umývárna.

Před lety autobus vezl misionáře a několik evropských hipíků. Řidič autobusu požadoval jízdné. Ušmudlaní a zarostlí hipíkové řekli, že ještě nikdy a nikde jízdné neplatili, že jsou hosty země. Řidič jim prostřednictvím misionáře vysvětlil, že tady bývá zvykem pro všechny bez rozdílu jízdné platit. Po delší dohadování řidič řekl, že tedy když neplatí, musí na střechu autobusu. Zbytek si snadno domyslím. Pod vodopádem zastavil a všechni uvítli se pobavili. Cestující na střeše potřebovali sprchu.

Přítoky mohutné Amazonky začínají na vrcholcích And ve výšce přes 5 500 metrů. Mohutné vody pramenů Amazonky se řítily a vařily pod námi, vodopády se valily nad námi, ale i uprostřed z chromných dér ve skalách se řínila voda neuvěřitelnou silou a množstvím. Amazonka sbírá přítoky přes celý kontinent na cestě 6 500 kilometrů dlouhé. Pralesy kolem přítoků a povodí Amazonky jsou obydleny domorodými Indiány, nad jejichž jmény se nám tají dech. Nejen obyvatelé, ale příroda sama je v mnoha místech neprobádaná. Amazonská džungle má více než sto tisíc různých druhů rostlin, více než 15 tisíc druhů živočichů a ještě více druhů hmyzu. Pralesy jsou stálou touhou po poznání mnohých vědců a milovníků dobrodružství. Viděli jsme množství nových brouků, motýlů, můr, které nasbírali misionáři kolem nemocnice. Takové jsem nikdy neviděla ani v asijských sbírkách džunglí a pralesů z Bornea a Ma-

lašie. Jeden z nich asi 8 cm dlouhý měl hlavu jako hroch a k tomu zvláštně okřídlené tělo. Chtěli jsme sejít k přítoku Amazonky, ale nezbýl čas. Nepokojní domorodí Indiáni v době naší návštěvy vyhlásili generální stávku. To znamená zatarasené silnice, hořící pneumatiky a vozidla. Veškerá doprava se zastaví na neurčito. Místo ke koupeli jsme se vydali na zpáteční cestu.

Shell Mera je poslední stanice mezi Ekvádorem a nekonečnými pralesy Peru. Je zde vojenská posádka a misijní letecká organizace "Mission Aviation Fellowship", která svými malinkými letadélky slouží misionářům. Přiváží zásoby, léky a odváží vážně nemocné pacienty do nemocnice. Mnozí Indiáni vidí letadlo dřív než auto a nejvíce jsou překvapeni autobusy. Autobus člověka "spolkne", převeze a "vyplyvně". Indiáni coby chodci jsou nebezpeční. Startují přes ulici bez rozhlédnutí.

Misionář MAFU nám věnoval svůj čas a ukázali nám rozebraná letadélka, u kterých právě prováděli údržbu. Používají plechové drobečky pro maximálně šest cestujících. Nemohli jsme se vynadivit jejich lehkosti a jednoduchosti.

V Shell Mera také začali Hanzelka a Zikmund cestu za Šuáry. Tatu nechali ve stodole krajaná Kubeše a dál letěli. Krajan Kubeš, dnes Kubešův syn, kandiduje na křeslo poslance a nápis Volte Kubeše jsou na kdejaké budově. Sotva 20 minut letu ze Shell Mery žijí Šuáři, lovci lebek a váleční Aukové, kteří v roce 1956 zabili pět misionářů. Misionáři létali několik týdnů nad řekou a pralesem. Z letadla spouštěli drobné dárky a náradí zavěšené ve kbelíku. Indiáni tuto pozornost přijali. Konečně misionáři přistáli a dokumentární film a fotografie, které se zachovaly, nenavštědčovaly o žádném nebezpečí. Přesto se nečekaně stalo. Aukové brutálně zavraždili všech pět misionářů, kteří přestože byli ozbrojeni, nepoužili násilí na svoji obranu. Sestra pilota Nate Sainta, Rachel, a vdova po dalším účastníku výpravy se mezi Auky vrátily i s dcerou a přivedly mnoho Auků k vře v Ježíše Krista.

Manželka pilota Sainta, Margarita Saint, strávila celý život v misionářských službách HCJB a mnozí z vás měli příležitost sejít se

osobně se sestrou Marj a synem Stevem. Známe Marj i její švagrovou Rachel osobně. Rachel je dnes starší paní. Nikdo by neřekl, že strávila celý život mezi nebezpečnými Indiány. Poznali jsme několik dalších misionářů, kteří s Indiány pracují mnoho let. Misionářům dnes hrozí jiné nebezpečí, ale ne od lovčů lebek a válečníků. Ekvádorská džungle je infiltrována komunisty. Kubánští poradci poštvali Indiány proti misionářům, jimž jde o život. Ohrožena je i nemocnice na okraji džungle. Rebelové, kteří se snaží nastolit socialismus, se musí nejdříve zbavit misionářů, pak už jim nic nebrání. Křesťanští Indiáni jsou napadáni a ohrožováni "pokrovkými" silami rebelů. Násilí a drogové aktivity jsou na denním pořádku. Před nedávnem ekvádorskí vojáci zabavili letecký náklad drog na území Auků. Zatkli pašeráky, ale letadlo od Indiánů dostali až po dlouhému vyjednávání. Nejen misionáři, ale i ekvádorská armáda nemá na různě ustálou. Cestou jsme viděli obrovské procesí s Panenkou Marií v zasklených nosítkách. Vybucovaly petardy a lidé měli na hlavách veliké koše květin. Vše nejlépe vystihl nápis: "K Ježíši skrze Marii a k Marii skrze růženec." Náboženství v Jižní Americe přitahuje davy a osobní vztah k Bohu jedince. Modlete se s námi nejen za misionáře a jejich obtížnou a nebezpečnou službu, ale především za Ekvádor, aby nepodlehli slibům zářné budoucnosti socialismu, lepších zítřků a aby se nenechali unést slyby náboženských politiků. Modlete se za věřící, aby hledali sociální spravedlnost ne skrze politická hnutí a falešné slyby, ale aby otevřeli svá srdce Stvořiteli. Pán Ježíš Kristus se nebude nikdy dělit o slávu Boží s lidským řešením a výmysly. Cesta ke spravedlnosti a věčnému životu je jen jedna. Ne skrze růženec ani panenkou Marii, ale jenom skrze krev našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista.

Totéž platí i pro nás národ. Nečekejme na blanické rytíře. Nepomohou nám procesí se svatými ostatky, nespasí nás náboženství ani křesťanská tradice, ale jen a jen na prostá oddanost a poslušnost vedení Božího Sna a Ducha svatého. Buďme opatrní a buďme věrní.

(pokračování přště)

-kas

O CENĚ VZTAHŮ

(Pokračování)

I když člověk ve své soběstřednosti je ve skutečnosti sám a zůstává cizincem mezi lidmi nepoznán jimi a neznámý i sám sobě, neobejde se bez druhých. I když pravý vztah k lidem nemá, ve skutečnosti po něm touží a nahrazuje jej alespoň komunikaci, protože trvale žít sám nedokáže. Zrodili jsme se totiž nejen pro sebe, ale jedni pro druhé. Pokusíme se dnes načrtout určitý žebříček, podle něhož můžeme míru a hodnotu svých vztahů změřit.

Předem chci připomenout biblickou zprávu o pádu člověka a o tom, že první důsledkem pádu byla snaha člověka skrývat se. Tato snaha skrývat se je pro všechny vztahy padlého člověka přímo charakteristická. Chceme spolu komunikovat, ale přitom neříkáme to, co si myslíme, a právě tak často nemyslíme to, co říkáme. Tato hra na schovávanou se nám stala dokonce automatickým jednáním, obranným mechanismem naší soběstřednosti. Své vině tím ovšem nezmenšíme, vzájemné propasti nepřekleneme a problémy vztahů tím nevyřešíme.

Nejnižší stupeň vzájemné lidské komunikace se pohybuje na úrovni frázi. Nejde tu o vztah, nýbrž o pouhý styk, který je ve skutečnosti neosobní a neobsahuje prakticky žádné riziko. Může přitom vypadat navenek i docela roztomile a přátelsky. Dobré jitro přejí. Jak jste se dnes vyspal? Těší mě, že vás poznávám. To máme dnes hezké počasí, že? Na tomto stupni se vůbec nesdílíme. Zůstáváme za fiktivními listy scých slov bezpečně skryti se svou pravou i předstíranou podobou.

Druhý stupeň komunikace může mít např. podobu příslovečné pavlačové besedy, nebo může být typickým sousedským rozhovorem přes plot. Ve srovnání s prvním stupněm je značně rozšířen, protože zahrnuje informace o událostech i poznacích a ovšem

22 ZÁPAS O DUŠI

i sdělování faktů o druhých. Dá se s tím vyštačit na celé hodiny a při dostatečně šíři tématiky na celá léta. Může to rovněž vypadat krásně a seriózně, když se např. vzájemně informujeme o tom, co druzí řekli nebo udělali atd. Po návratu ze zaměstnání vypráví např. muž své manželce, jak ten den v práci prožil, žena preferuje, co dělaly děti, kdo a proč volal telefonem, co říkala sousedka, atd. Jsou to však pouhé informace o faktech tu a tam subjektivně a povrchně komentované a velmi často sklonzno do pouhého pomlouvání druhých. V každém případě však i na tomto stupni zůstáváme sami téměř bez rizika a ve skutečnosti bezpečně skryti. Lidé se takto mohou znát léta a neznají se.

Na třetím stupni začíná osobní riziko náhle stoupat, protože tento stupeň zahrnuje i sdílení našich myšlenek a úsudků, a to znamená, že ten druhý s námi vůbec nemusí souhlasit, a poznává-li naše stanovisko, může je využít ve svůj prospěch nebo dokonce zneužít k naší škodě. Z minulých desetiletí máme v tomto směru zkušenosti víc než dost. Proto také mnozí lidé nejprve opatrně sondují půdu, aby zjistili, jsou-li bezpeční, dříve než řeknou, co si dopravdy myslí. Na tomto stupni platí obvykle nepsané pravidlo, že míra, do jaké sdílíme své myšlenky a úsudky, je přímo závislá na hranici, po kterou se cítíme bezpeční. Jakmile vycítíme, že druhý s námi nesouhlasí, začínáme se rozhodovat: máme na svém stanovisku trvat? Anebo se máme stáhnout na bezpečnější pozice? Kdo nechce riskovat konfrontaci, nepřijemnost, nepříznivý soud o sobě, přizpůsobuje často svůj postoj stanovisku druhého, lze sám sobě, že to dělá třeba z tolerantnosti, a ve skutečnosti zrazuje vlastní přesvědčení, aby si tak říkajíc neublížil. Tento třetí stupeň je v různých variantách vlastně hranici mezi pouhou komunikací a skutečným vztahem. Jen skutečný vztah dokáže tuto hranici překročit.

Na čtvrtém stupni totiž osobní riziko prudce stoupá, protože o čtvrtém stupni lze hovořit jen tam, kde sdílíme s druhým i všechny své pocity, hnací motivy a emoce. To znamená, že před ním odhalujeme sami sebe a ukazujeme mu, co vlastně leží za našimi myšlenkami a úsudky. Může se přitom

snadno stát, že budeme hluboce zraněni, jenže teprve tady začíná možnost pravého vztahu a soužití, protože teprve na tomto stupni dávám dobrovolně druhému poznávat, jaký skutečně jsem, jak myslím, jak cítím a co mě vede k tomu, že jednám, jak jednám. Pomíjím přitom skutečnost, že i na tomto stupni lze předstírat a lhát. Beru v úvahu jen vztah upřímný a pravdivý. Takové sebedodhalení předpokládá ovšem důvěru a lásku, protože se při něm vzdávám všechn ochranných převleků i masek. O tom, odkud pramení odvaha a síla k podstoupení takového rizika, jsem hovořil už minule, když jsem poukázal na nejhlubší základ křesťanské víry a živý zdroj lásky.

A pak je tu ideální pátý stupeň, v němž lze dosáhnout dokonce nestřežené svobody k naprosté upřímnosti a otevřenosti vůči druhému. Málodko je schopen tohoto stupně dosáhnout a může to trvat roky a třeba i celý život, než se takový totální vztah vypěstuje. I když je někdo mimořádně bohatý, dokáže tento stupeň nejdůvěrnějšího vztahu s ručením omezeným spíše jen okusit než prožít - a to s minimálním počtem lidí. Nejčastěji jen s jedním. Rizikový faktor by tu byl sice obrovský, ale ve skutečnosti je vymazán, protože jsme se dříve museli naučit jeden druhému důvěřovat, jeden druhého přijímat takové, jací jsme, a jeden druhého mít přitom se vším rádi. V křesťanském společenství je to možné tam, kde lidé žijí "sub speciae aeternitatis", jak říkal Komenský, tedy pod zorným úhlem věčnosti, tzn. v trvalém vědomí přítomnosti neviditelného živého Pána, jenž nás zná lépe než my sami sebe a myslí to s námi lépe než my sami se sebou. I tady může ovšem dojít ke zranění. Ale trvá-li rylost vzájemného vztahu, dojde vždy ke smíření a rychlému zhojení ran, přičemž se spořečné pouto jen posílí a prohloubí. Svět stojí dnes před alternativou: buď budete jedni s druhými žít tak, jak se sluší na člověka hodného toho jména, anebo společně zahynete. Vztahy je nutno péstovat a chránit. Máme-li postoupit od nižšího stupně komunikace k vyššímu, stojí to boj, především boj se sebou samým. Ale o tom si povíme příště.

Jiří Hurta

Demokracie, diskuse a důkazy

Korespondence s posluchači i čtenáři je pro nás velmi důležitá, a proto denně děkujeme Pánmu za každý dopis, i ty, které nepřináší poděkování a chválu. Z bible však víme, že kdyby nás všechni chválili, sloužili bychom lidem a ne Pánu. Protože jsme stále na cestách a nemáme trvalé bydliště ani adresu, většina dopisů nás nedostihne. Omlouváme se všem, kteří očekávají osobní odpověď, ale dokud nejsme v Československu, nemůžeme všem odpovědět. Vybrali jsme jen krátké úryvky z opisů v souvislosti s Boží trojediností.

To, že se pojedí trojedinosti nebude líbit Jehovovým svědkům, nás neprekvapilo. To, že se někomu nemusí líbit literární způsob podání, je pochopitelné. Na vysvětlenu bychom chtěli dodat, že jsme nevyrostli v církvi. Když píšeme, snažíme se vžít každé slovo, ale církevní žargon neznáme a nepoužíváme. Když jsme začínali časopis "Zápas o duši" vydávat, měli jsme na mysl především nevěřící. Časopis "Zápas o duši" i rozhlasová práce promlouvá k desetitisícům. Víme, že to není naše zásluha, ale Boží a děkujeme Pánu, že můžeme oslovit tolik lidí, kteří by zůstali zvěstování dobré noviny uzavřeni. Věříme, že časopis může sloužit jako pomůcka věřícím při jejich evangelizačním úsilí.

S veřejným zájmom, a priznám sa i s oduševnením som si pred pár mesiacmi prečítala Vašu knihu Zápas o duši. Myslím, že tak ako mne, pomohla mnohým ďalším "tápajúcim" a neraz bezradným. Skontaktovala som sa neskôr prostredníctvom priateľky s pánom Vlčkom, ktorý mi posielal niekoľko čísel časopisu s tým istým názvom.

Bola som však trochu sklamaná. Na rozdiel od inteligentného tónu knihy sa to v časopise hemžilo pochelebovačnými listami čitateľov, infantilnou argumentáciou, ktorá človeka skôr znechutní. O stylizácii pomlčkem.

Čo sa týka Vašich dojmov z cest po Indii, zarazila ma neskrývaná ironia a výsmech. Iste v mnohom Vám možno dať za pravdu, ale vy-

světlenie, že zúfalá bieda, obmedzenosť a zaostalość sú dôsledkom zlej volby náboženstva, neobstojí.

... Pripisujem na vrub svojej zábudlivosti, že som sa nepredstavila hneď na začiatku - mám 24 rokov a som novinárkou.

Zoufalá bída, omezenosť a zaostalość nesou jenom dôsledkom špatné volby náboženství. Zoufalá bída, omezenosť a zaostalość sú dôsledkom hľíchu. Pokud jako jednotlivci, rodina, národ a lidstvo nepochopíme, že všechny společenské a sociální katastrofy jednotlivců i celého lidstva spočívají ve zvrácenosti lidského srdce, nenajdeeme opravdové sociální řešení, ale jen iluze a prázdné sliby spasitelů schovávajících se za různé -ismy humanismu, či státní a federální programy, které své obyvatele pouze ztrotoučují.

◆ Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřich a skrze hřich smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všechni zhřešili. ... Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k opravedlnění. ... Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem opravedlnění a život. (Ř 6, 12.16b.18)

◆ Mzdou hřichu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 6, 23)

Fyzická smrt je konečná fáze každého jednotlivce a není ani tak důležité, jestli dojde do pekla pěšky, nebo na kole značky Favorit. Ani to, budeme-li přemýšlet o tom, v jakých podmíinkách lidé žili v minulosti, žijí dnes a budou žít zítra, nic nevyřeší. Co však vyřeší vše a na věky, je správná odpověď na otázku: Kdybych v tomto okamžiku zemřel, byl bych spasen nebo ne? Šel bych do pekla nebo do nebe?

Jestliže jsme odpověděli "byl bych spasen", jak odpovíme Bohu na otázku: "Proč tě mám, člověče, přijmout?" Odpovězme!

Jestliže jsme odpověděli jinak než: "Protože jsem na Zemi přijal Tvou milost vírou v zastupující smrt Ježíše Krista, který mne očistil od všech hřichů", potom je jisté, že ani naše volba správného náboženství nás k Bohu nepřivedla.

24 ZÁPAS O DUŠI

□ .. Obdržel jsem časopis "Zápas o duši", a to 16. května t.r. Přináší nebiblické učení o "Trojjedinosti Boha" podepsané zn. -pst-. Zůstal jsem ne sám udílen nad tímto článkem, který je nebiblický, stojí na základech starého baptického, metodistického, denominacičních učení přebraných z katolicismu. Je nejednodušší svést neznalost Písma sv. na Svědky Jehovovy a Satana a vymyslet vlastní nebiblické tvrzení o Prostoru, Hmotě a Času.

V tomto článku nebyl uveden ani jeden vhodný biblický text. Tomu se nedivím, jelikož v celé bibli není ani zmínky o tomto falešném učení. ... Jsem přesvědčen, že pisatel napsal tento článek z bravury, aniž by uvažoval, že jedněm bude k pohoršení, druhé uvede do věroúčného zmatku a další k znevažování Boha všechnoucho. Ve SZ a NZ není zmínka o trojici. Že tuto trojici neučili ani první církevní Otcové je jisté. Což plně dosvědčuje církevní dějiny. Už sv. Augustin pochyboval ... K. Barth "Církevní Didaktika I.I, s. 703 píše: "Mášli si myslit tyto tři osoby jako jednu - nic nepomůže: zůstává neviditelné kolísání mezi tritheismem a monotheismem. ... Názor židovského náboženství na Boha. Židovská ročenka str. 6: "Hospodin, jenž od dnů Abrahámových jako svého Boha uctíváme, je jeden. ... Američtí Unitáři se postavili r. 1894 proti všem oficiálním církvím, vzbudili proti sobě neuveritelný příboj teologické hnedávosti a pronikli do mnoha obcí. Měli za následek rozdělení domů a církvi. Unitaristický protest přinesl i správnější pojetí Boha i člověka.

Byl bych rád, kdybyste i vy pochopili trojici a nebyl již ve vašich kázáních a ve vašich společenstvích rozširován blud středověku.

Ti, kteří pochybují o Boží trojjedinosti na základě lidské rozumnosti, tvrdí, že trojjedinost je nemožná. Ti, kteří přemýšlejí o Boží trojjedinosti v souladu s biblí, musí dojít k závěru, že jiná přijatelná možnost prostě neexistuje.

Bible nám představuje Boha jako Otce, Syna, Ducha svatého v mnoha verších. Boží slovo nenechá nikoho, kdo skutečně hledá, v temnotě ani na pochybách. Těm, kteří takové nauky neradi slyší, nezbývá nic jiného než věřit tradici a své rozumnosti nebo se obrátit k Božímu písmu a prosit o více moudrosti.

Vaši v Kristu

Pavel a Klára

Informujeme naše čtenáře,

že na adrese distribuce tohoto časopisu nebo ve Vydavatelství Křesťanských sborů, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, si mohou objednat knihu **Zápas o duši**. Autorem je Pavel Steiger. Kníha má tři části. V první autor přibližuje čtenáři, proč vlastně věří v Boha, proč věří bibli jako Božímu slovu. V druhé části pak na podkladě biblických veršů poukazuje na dnešní dobu ve světle prorockých předpovědí a na to, co čeká lidstvo v příští době. Ve třetí části předkládá čtenáři cestu spasení a poukazuje na to, "co není v bibli" - tradice a sekty.

Distribuční připomínky, objednávky časopisu a knihy "Zápas o duši", kazet s pořady HCJB - Dobrá novina a ostatních materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš.

Dobrovolné příspěvky pošlete poukázkou "A" - název účtu: Tiskový fond ZOD - Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042-621/0100.

Zahraničním čtenářům: Please mail your tax deductible contribution to: Word Radio Missionary Fellowship P.O. Box 553 000 Opa Locka FL 33055 USA. Mark your check "For Czechoslovak magazine",

ZÁPAS O DUŠI vydávají Pavel a Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 17-01-00691 Quito ve Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava. Vychází šestkrát do roku.

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s.p., Ostrava. Podávání novinových zásilek povoleno Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.